

KÜLFÖLDI HÍREK AZ IPARJOGVÉDELEM TERÜLETÉRŐL

Amerikai Egyesült Államok

A) Az Amerikai Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegy hivatala (USPTO) 2010. november 10-én bejelentette, hogy meghosszabbítja az előző évben indított, zöld technológiákra vonatkozó kísérleti programját. Ennek alapján gyorsított vizsgálati eljárás alá vonhatók azok a nem ideiglenes szabadalmi bejelentések, amelyek tárgya a környezet minőségének javítására, energiamegőrzésre, megújuló energia kifejlesztésére vagy az üvegházhatás csökkentésére vonatkozik.

A meghosszabbított program az eredetihez viszonyítva két fontos változást jelent: 1. már nincs korlátozva a 2009. december 8-a előtt benyújtott szabadalmi bejelentésekre; így a jelenleg függő valamennyi bejelentésre kiterjeszhető; és 2. szélesítették a program alá vonható technológiák körét. A meghosszabbított program alkalmazható minden olyan technológiára, amely lényegesen javítja a környezet minőségét, vagy lényegesen hozzájárul: *a)* megújítható energiaforrások felfedezéséhez vagy kifejlesztéséhez; *b)* energiaforrások hatékonyabb kihasználásához és konzerválásához; vagy *c)* az üvegházhatás csökkentéséhez. A programban való részvételhez nem kell díjat fizetni; lényeges azonban, hogy a program az első 3000 engedélyezhető kérelemre korlátozódik.

A programban való részvételnek több követelménye van: *a)* a bejelentőnek előre hozzá kell járulnia ahhoz, hogy ha az elővizsgáló döntése szerint az igénypontok egynél több találmányra vonatkoznak, vagyis ha az elővizsgáló korlátozási felhívást bocsát ki, a bejelentő telefoninterjúban egyetlen találmányt választ ki a bejelentés folytatásához; a ki nem választott tárgyra be lehet nyújtani megosztott bejelentést; *b)* a programban való részvétel csak olyan bejelentések esetében lehetséges, amelyekben még nem adtak ki első végzést vagy korlátozási felhívást; *c)* a bejelentőnek a bejelentés korai publikációjára vonatkozó kérelmet kell benyújtania, és be kell fizetnie a 300 USD publikációs díjat.

B) Az Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegy hivatala (USPTO) elnöke 2010. május 17-én olyan rendszer megindítását jelentette be, amelynek keretében a bejelentő egy első függő szabadalmi bejelentésének gyorsított vizsgálatát érheti el akkor, ha egy második bejelentését ejti.

E rendszer bevezetésének a célja, hogy csökkentse az egy bejelentő által benyújtott szabadalmi bejelentések számát azoknak a bejelentéseknek a kiszűrése által, amelyek már nem fontosak, ezáltal csökkentse a bejelentések engedélyezésére fordított időt, és ezzel lehetővé tegye, hogy az új technológiák és találmányok gyorsabban jussanak a piacra.

* Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

C) A Szövetségi Fellebbezési Bíróság (CAFC) 2010. augusztus 5-én a *Sun Pharmaceutical Industries (Sun) v. Eli Lilly and Co.* (Lilly)-ügyben érvénytelennek nyilvánította a Lilly 5 464 826 számú ('826-os) szabadalmát a Lilly korábbi, 4 808 614 számú ('614-es) szabadalmára tekintettel, kézenfekvőség típusú kettős szabadalmazás miatt.

1984. december 4-én a Lilly benyújtott egy részben folytatólagos bejelentést, amely végül a '614-es szabadalomhoz vezetett, és ugyanezen a napon egy másik szabadalmi bejelentést is benyújtott, amely végül a '826-os szabadalomhoz vezetett.

A '826-os szabadalom mindegyik igénypontja rákkezelési eljárásra vonatkozik nukleozidok egy osztályának hatásos mennyiségével, ahol a nukleozidok a gemcitabint is magukban foglalják. Az 1. igénypont szövege a következő:

„Eljárás érzékeny neoplazmák [vagyis rák] kezelésére emlősökben, azzal jellemezve, hogy az ilyen kezelésre szoruló emlősnek a nukleozidok egy osztályának gyógyszerilag hatékony mennyiségét adagoljuk.”

A '826-os szabadalom 2. igénypontja gemcitabin alkalmazási eljárására vonatkozik.

A Lilly a GEMZAR[®] névvel lajstromozott gemcitabint a rák különböző formáinak kezelésére forgalmazza. Mind a '614-es szabadalom, mind a '826-os szabadalom gemcitabinra vonatkozik, és mindkettő fel van sorolva az Élelmiszer- és Gyógyszerügyi Hivatal (Food and Drug Administration, FDA) által jóváhagyott Narancs könyvben (Orange Book). A '614-es szabadalom gemcitabint igényel, valamint eljárást a gemcitabin alkalmazására vírusos fertőzések kezelésénél. A '826-os szabadalom azonban eljárást igényel gemcitabin alkalmazására rák kezelésénél.

A '614-es szabadalom leírása a következő megállapítást tartalmazza: „A jelen vegyületek vírusellenes hatékonysága mellett a jelen találmány szerinti bizonyos vegyületek szabványos rákpróbákban kiváló rákellenes hatékonyságot is mutattak. Különösen előnyös vegyület ilyen hatékonysággal a gemcitabin.” A '614-es szabadalom azonban nem igényel eljárást az igényelt nukleozidok alkalmazására rák kezelésénél.

A Sun az FDA-nál gyorsított eljárásban (Abbreviated New Drug Application, ANDA) kérte a Lilly GEMZAR[®] nevű készítménye generikus változatának forgalmazási engedélyét, és kinyilvánította, hogy mind a '614-es szabadalom, mind a '826-os szabadalom érvénytelen volt, vagy nem volt bitorolva. Ezt követően a körzeti bíróságnál kérte annak megállapítását, hogy a '826-os szabadalom érvénytelen, és nincs bitorolva.

A körzeti bíróság helyt adott a Sun keresetének, és megállapította, hogy a '614-es korábbi szabadalom kézenfekvőség típusú kettős szabadalmazás miatt érvénytelen, minthogy kinyilvánítja a gemcitabin rákellenes felhasználását, és annak 12. igénypontja gemcitabint igényel, míg a '826-os szabadalom 2., 6. és 7. igénypontja eljárást igényel gemcitabin felhasználására rák kezelésénél, és így a későbbi '826-os szabadalom a törvény erejénél fogva szabadalmilag nem különbözik a '614-es szabadalomtól.

A kézenfekvőség típusú kettős szabadalmazás elmélete tiltja egy későbbi szabadalomban az olyan igénypontokat, amelyek szabadalmilag nem különböznek egy közösen birtokolt korábbi szabadalom igénypontjaitól.

A Lilly azzal érvelt, hogy a kettős szabadalmazás elemzése nem alkalmazható a '826-os szabadalom igénypontjaira, mert – bár a korábbi '614-es szabadalom leírása kinyilvánította a gemcitabin alkalmazását mind vírusos fertőzések, mind rák kezelésére – a vírusellenes alkalmazás szolgáltatta azt a lényeges hasznosságot, amely megalapozta a '614-es szabadalom gemcitabinra vonatkozó igénypontjának szabadalmazhatóságát. A Lilly tiltakozott az ellen, hogy a körzeti bíróság kiterjesztette a kézenfekvőség típusú kettős szabadalmazás elemzését egy korábbi szabadalom leírásában kinyilvánított hasznosságra, és a CAFC-nél nyújtott be fellebbezést. A CAFC azonban nem fogadta el a Lilly érvelését, és megállapította, hogy egy készítmény alkalmazására vonatkozó eljárási igénypont szabadalmilag nem különbözik egy olyan korábbi igényponttól, amely az azonos alkalmazást kinyilvánító szabadalomban azonos készítményre vonatkozik.

D) *Richardson D.507 167* számmal ('167-es) mintaszabadalmat kapott egyetlen igényponttal egy multifunkcionális ácseszköz STEPCLAW elnevezésű díszítőmintájára. E szabadalom alapján Richardson bitorlási pert indított a *Stanley Works* (Stanley) ellen annak FUBAR elnevezésű termékei miatt, amelyeket a Stanley saját D.62 101 számú mintaszabadalma alapján gyártott öt különböző változatban. Richardson a tisztességtelen versenyt tiltó törvény alapján is perelte a Stanleyt.

A körzeti bíróság elutasította Richardson kérelmét esküdtszék előtti meghallgatás iránt, és helyt adott a Stanley indítványának, hogy utasítsa el Richardson mindkét keresetét.

Richardson a körzeti bíróság döntése ellen a CAFC-nél nyújtott be fellebbezést arra hivatkozva, hogy a körzeti bíróság tévedett, amikor elkülönítetten vizsgálta a funkcionális és a díszítőelemeket ahelyett, hogy azokat együtt vizsgálta volna. A CAFC megállapította, hogy egy mintaszabadalom az oltalmat csak díszítőelemekre korlátozza, és – fenntartva az alsófokú bíróság döntését – elutasította a fellebbezést.

E) A védjegyhígitás az Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegyhivatala Védjegyfellebbezési Tanácsa (Trademark Trial and Appeal Board, TTAB) előtt mintegy tíz éve alapja lehet egy védjegy elleni felszólalásnak vagy egy védjegy törlésének. E tíz év alatt a TTAB csak néhány döntést hozott védjegyhígitási ügyben. A *National Pork Bd. (Pork) v. Supreme Lobster and Seafood Co.* (Lobster)-ügyben 2010. június 11-én hozott döntésében a TTAB hígitás miatt helyt adott egy védjegy elleni felszólalásnak.

Az ügy előzménye, hogy a Lobster kérelmet nyújtott be a THE OTHER RED MEAT védjegy lajstromozása iránt friss és fagyasztott lazacra. Ez ellen felszólalt a Pork, valamint a *National Pork Producers Council* (a továbbiakban: felszólalók) azon az alapon, hogy a Lobster védjegye valószínűleg a fagyasztók megtévesztéséhez és saját THE OTHER WHITE MEAT védjegyük hígitásához vezet.

A TTAB három pontot vett figyelembe:

- a THE OTHER WHITE MEAT védjegy híres-e?
- a THE OTHER WHITE MEAT védjegy híressé vált-e a Lobster védjegybejelentésének időpontja előtt?
- a THE OTHER RED MEAT védjegy elhomályosította-e a THE OTHER WHITE MEAT védjegy megkülönböztetőképességét?

A TTAB az elemzést a védjegytvörvény 43(c) szakasza és az ügyben előadott tények alapján végezte.

A felszólalók azt állították, hogy közelítőleg 550 millió USD-t költöttek sertéstermékek hirdetésére a THE OTHER WHITE MEAT védjegyet használva. Azt is állították, hogy egyes kiskereskedők és mézárások részt vettek a hirdetési kampányban.

A TTAB figyelembe vett egy 2000-ben a Northwestern University által a felnőtt fogyasztók körében végzett felmérést, amely azt bizonyította, hogy e fogyasztók közel nyolcvan százaléka ismerte a THE OTHER WHITE MEAT védjegyet. A felmérés azt is mutatta, hogy ez a védjegy ismertebb volt, mint egyéb híresnek elismert védjegyek, így például a JUST DO IT és a KING OF BEERS. Elfogadva a felszólalóknak azt az állítását, hogy a THE OTHER WHITE MEAT védjegy egyike volt az Egyesült Államokban legjobban ismert hirdetési jelmondatoknak, a TTAB megállapította, hogy a felszólalók védjegye híres, és ezt a hírnevet már a Lobster védjegybejelentésének időpontja előtt megszerezték.

A TTAB azt is megállapította, hogy a két védjegy nagymértékben azonos szerkezetük és hanglejtésük tekintetében, és három szavuk is egyforma. Mindkét védjegy azonos gondolatmenetet ébreszt, ami arra ösztönzi a fogyasztókat, hogy a hirdetett húst összehasonlítsák másfajta húsokkal. A TTAB figyelembe vette a felszólalók hígtási vizsgálatát is, amely azt mutatta, hogy a fogyasztók több mint 35%-a a Lobster THE OTHER RED MEAT védjegyét a felszólalók THE OTHER WHITE MEAT védjegyével társította.

A TTAB azt is megállapította, hogy a felszólalók védjegye „az Egyesült Államok népi kultúrája szövetének egy részévé vált”, és a Northwestern-tanulmány szerint az Egyesült Államokban az ötödik leginkább elismert fogyasztói szlogen volt. A felszólalók védjegyének ilyen nagymértékű elismertsége az Egyesült Államokban alátámasztotta, hogy a TTAB hígtást állapított meg.

F) Az Amerikai Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegy hivatalának Védjegyfellebbezési Tanácsa elutasította a libanoni *Arak* cég KHORAN védjegy lajstromozása iránti kérelmét a saját borára.

Leszögezte, hogy a védjegy becsmérli az iszlámot és a Korán szent szövegét. Ezért egyetértett azzal, hogy az elővizsgáló az amerikai védjegytvörvény 2(a) szakasza alapján elutasította a védjegybejelentést, minthogy a védjegy fonetikailag hasonlít a koránhoz, emellett az iszlám törvényei amúgy is tiltják az alkoholfogyasztást.

Argentína

A) Az Argentin Szabadalmi Hivatal 2010. július 16-án a megosztott bejelentések benyújtására vonatkozó 147-es rendeletet bocskította ki. Ennek főbb vonásait az alábbiakban foglaljuk össze.

Ha az elővizsgáló az érdemi vizsgálat során megállapítja, hogy a bejelentés tárgya nem egységes, vagy pedig bonyolult tárgyra vonatkozik, felszólítja a bejelentőt, hogy a bejelentést 30 munkanapon belül ossza meg. E határidő elmulasztása esetén a bejelentést a hivatal megszüntnek tekinti.

A megosztott bejelentés benyújtásának időpontjában az alapbejelentésnek még vizsgálat alatt kell állnia.

Abban az esetben, amikor a megosztott C bejelentés egy szintén megosztott B bejelentésből származik, amelynek A az alapbejelentése, a C bejelentés benyújtásakor mind az A, mind a B bejelentésnek még függőben kell lennie.

Sem az utóbbi követelményt, sem a 30 napos határidőt nem írta elő a megosztott bejelentésekre vonatkozó korábbi rendelet, ezért az argentin szabadalmi ügyvivők megkísérelték elérni, hogy a hivatal enyhítsen az új rendelet szigorán. Ez a törekvésük nem volt eredménytelen, mert 2010. november 26-án a hivatalos közlöny publikálta a hivatal 2010. november 19-én kiadott, 198-as rendeletét. Ez egyetlen bekezdésből áll, és hatálytalanítja a hivatal fenti, 147-es rendeletét.

Az új rendelet visszaállítja azt a korábbi gyakorlatot, hogy amíg a megfelelő alapbejelentés függőben van, bármikor önkéntesen be lehet nyújtani megosztott bejelentést, de érvényben tartja a 147-es rendelet 5. szakaszát, amely az egymást követően benyújtott A, B és C bejelentésre vonatkozik.

B) A *Sanofi-Aventis* 2009 szeptemberében egy szabadalma vélt bitorlása miatt ideiglenes intézkedést kért a *Sandoz SA* ellen. A bíróság a 2004-ben módosított szabadalmi törvény vonatkozó rendelkezései alapján szakembert rendelt ki, aki jelentést készített a szabadalom érvényességéről és a bitorlás valószínűségéről. Ennek alapján a bíróság ideiglenes intézkedéssel elrendelte, hogy a Sandoz szüntesse meg a szabadalmazott eljárással kapott, Irbesatan nevű gyógyszer tartalmazó bármilyen termék gyártását, bevitelét, kivitelét, terjesztését vagy árusítását, és vonja vissza a piacról mindazokat a termékeket, amelyeket a szabadalom szerinti eljárással állítottak elő.

A Sandoz a második kerületi Szövetségi Polgári és Kereskedelmi Fellebbezési Bíróságnál nyújtott be fellebbezést. Ez 2010. szeptember 18-án hozott döntésével fenntartotta és megerősítette a Sandoz ellen elrendelt ideiglenes intézkedést, amely mindaddig hatályban marad, amíg a bitorlási ügyben nem hoznak végleges döntést.

Ausztrália

A *Nature's Blend* (Blend) védjegybitorlásért beperelte a *Nestlé Australiát* (Nestlé), mert az a Blend LUSCIOUS LIPS védjegyét használta áruinak csomagolásán. Ezt a védjegyet a Blend 2006-ban lajstromoztatta csokoládétermékein, különösen száj alakú csokoládéin.

A Szövetségi Bíróság (Federal Court, FC) elutasította a Blend keresetét, mert megállapította, hogy a Nestlé az ALLEN megkülönböztető védjeggyel árusította édességeit. Emellett a csomagoláson terméknévként egyértelműen RETRO PARTY MIX volt feltüntetve, és a LUSCIOUS LIPS szöveg csupán ezt követően szerepelt egy tisztán dicsérő szövegösszefüggésben, ami nem volt félrevezető. Ezért a Szövetségi Bíróság mentesítette a Nestlét a bitorlás vádjá alól, sőt elrendelte, hogy a Blend térítse meg a Nestlé bírósági költségeit.

Ausztria

Az Osztrák Legfelsőbb Bíróság 2010. február 9-i döntésében kiértékelte az úgynevezett „svájci típusú igénypontok” oltalmi körét és az étrend-kiegészítők által okozott bitorlást, ezáltal nemzeti szinten értelmezve az Európai Szabadalmi Egyezményt.

Az ügy felperesének európai szabadalma van svájci típusú (vagyis egy ismert anyag új gyógyászati felhasználására vonatkozó) igényponttal, amely lóherekivonatot tartalmazó gyógyászati termékek premenstruációs szindróma (PMS), változaskorabeli szimptómák és prosztatarák elleni alkalmazására nyújt oltalmat. Az alperes VITA LADY VITALKAPSELN néven forgalmaz étrend-kiegészítőt, amely lóherekivonatot tartalmaz, és amelyet az alperes úgy hirdet, hogy terméke enyhíti a PMS-t vagy a változaskori tüneteket.

A felperes kérte a bíróságot, hogy ideiglenes intézkedéssel tiltsa el az alperest étrend-kiegészítő termékének reklámozásától, forgalmazásától vagy birtoklásától, mert az alperes bitorolja a felperes szabadalmát azzal, hogy lóherekivonatot tartalmazó terméket forgalmaz, amely a megadott szabadalom értelmében gyógyászati termék. Az alperes azt állította, hogy terméke nem minősül gyógyászati terméknek, hanem csupán étrend-kiegészítő, gyógyászati vagy orvosi hatás nélkül.

Az ügy végül a Legfelsőbb Bírósághoz került, amely megállapította, hogy a kérdéses szabadalom célhoz kötött oltalmat ad egy sajátos gyógyászati felhasználásra. Utalt az Európai Szabadalmi Egyezmény (ESZE) 53(c) szakaszára [korábban 52(4) szakasz] az ESZE 54(5) szakaszával [korábbi 54(4) szakasz] kapcsolatban, megállapítva, hogy a gyógyászati termékek szabadalmazhatók második vagy további felhasználásra kezelési módszerekként – még ha a technika állásának részét képezték is –, ha az ilyen felhasználás új, és feltalálói tevékenységen alapszik.

Ilyen szövegösszefüggésben a Legfelsőbb Bíróság úgy értékelte, hogy a „gyógyászati kezelést” tágan kell értelmezni: az nem korlátozódik valaki egészségének a helyreállítására (például betegség gyógyításával vagy fájdalom enyhítésével), hanem olyan kezelésre is vo-

natkozik, amellyel kezdeményezően lehet fenntartani valakinek az egészségét. Ennek következtében az étrend-kiegészítők megfelelhetnek ezeknek az előfeltételeknek; csupán azok a kezelések nem esnek a „gyógyászati kezelés” körébe, amelyek nem elégítik ki a gyógyászati megelőzés minimális követelményét (mert csupán az általános jó életérzés meglétét segítik elő: ilyenek például a vitaminok).

Az, hogy az alperes bitorolta-e a felperes szabadalmi jogát, attól függ, hogy az alperes jelentős mértékben használta-e ugyanazt az anyagot ugyanarra a célra (figyelembe véve a dózist és a csomagolást is). A Legfelsőbb Bíróság szerint azonban az ügyben történt megállapítások nem voltak elegendők annak megállapításához, hogy az alperes elkövetett-e szabadalombitorlást, és ezért az ügyet visszaküldte az elsőfokú bíróságnak. Ha azt állapítanak meg, hogy az alperes olyan módon hirdette a termékét, hogy a fogyasztók, a gyógyszerárak és az orvosok azt hitték, hogy az étrend-kiegészítő ugyanarra a célra szolgál, mint a felperes gyógyászati készítménye, ez *prima facie* bizonyítéka lenne a felperes szabadalmi jogai bitorlásának. Csak akkor hárulna a felperesre a szabadalombitorlás fennforgására vonatkozó bizonyítás terhe, ha az alperes bizonyítani tudná, hogy terméke valószínűleg hatás nélküli volt.

Bahrein

Bahreinben 2009 áprilisában fogadták el az ipari mintákra vonatkozó új törvényt, amely 2010. február 26-án lépett hatályba.

Az új törvény szerint a minták oltalmi ideje a bejelentés napjától számított tíz év, amelyet megújítási illeték lerovása ellenében további öt évvel lehet hosszabbítani. A mintabejelentéseket alakiságokra, újdonságra és ipari alkalmazhatóságra vizsgálják. Bejelentésenként legfeljebb 50 ábrát fogadnak el. A fenntartási illetéket a publikálás időpontjának évfordulóin kell évenként befizetni.

Brazília

A) Brazíliában 2010. július 13-án a nemzeti szakaszba való belépés időpontját szabályozó új rendelet lépett hatályba, amely lehetővé teszi, hogy a nemzetközi (PCT-) bejelentések nemzeti szakaszba lépésére engedélyezett 30 hónapos határidőt meg lehessen hosszabbítani. Ehhez a bejelentőnek a 30 hónapon belül kérelmet kell benyújtania, amelyben kellően indokolnia kell a hosszabbítási kérelem megalapozottságát.

A Brazil Szabadalmi Hivatal igen szigorúan vizsgálja a bejelentő által megadott okokat, amelyek előre nem látott körülmények (például postai sztrájk vagy levél elveszése) vagy *vis major* (például földrengés, áradás) lehetnek.

B) 1999. december 14-én a brazil szabadalmi törvényt elnöki rendelettel módosították, amelynek alapján az 1996. évi törvénybe beiktattak egy 229-C szakaszt. Ez feljogosította az

Élelmiszer- és Gyógyszerügyi Hivatalt (ANVISA) arra, hogy felülvizsgálhatja a gyógyszer tárgyú szabadalmi bejelentéseket, ami viszont kezdettől fogva állandó viták forrásává vált. Az ANVISA tevékenységét nagy külföldi gyógyszergyártó cégek, így a Hoffmann La Roch, az Aventis és a Novartis is kifogásolták, de az általuk indított perek eredménytelenek voltak.

Az eddigi gyakorlat kedvező változására lehet következtetni az Első Körzet Szövetségi Fellebbezési Bíróságának egy 2010. január 14-i döntése alapján, amely elrendeli, hogy az ANVISA 72 órán belül adjon előzetes hozzájárulást egy pipeline-bejelentéshez, és továbbítsa az iratokat a Brazil Szabadalmi Hivatalnak, hogy az azonnal engedélyezni tudja a szabadalmat. E döntés késedelmes teljesítése esetén az ANVISA napi 12 000 USD körüli összeget és emellett körülbelül 120 000 USD bírságot köteles fizetni.

Brazil szakemberek azt várják, hogy ez a bírósági döntés véget vet a két intézmény közötti vitának és az ANVISA törvényellenes gyakorlatának a szabadalmi bejelentések elbírálásában, ahol számos esetben újdonságot is kifogásolt, jóllehet a 229-C szakasz alapján csupán azt lenne jogosult kifogásolni, ha a találmány közrendbe vagy közérkölcsebe ütközik.

Dánia

2001-ben a dán vámhatóság felfüggesztette egy DIESEL szóvédjegyet viselő farmernadrágszállítmány kiadását, amely Magyarországon keresztül Lengyelországból érkezett, és Írországra volt irányítva. A vámhatóság azt gyanította, hogy az áruk hamisítottak voltak. 2001 szeptemberében a *Diesel* a koppenhágai Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróságon pert indított az ír *Montex* cég ellen, amely Írországra DIESEL védjeggyel árusított ruházati cikkeket, azt állítva, hogy jogosult volt a vámhatóságtól a szállítmány visszatartását kérni, és hogy a szállítmányt meg kell semmisíteni. 2005. július 7-i döntésében a bíróság a Diesel javára döntött.

A Montex a Legfelsőbb Bírósághoz nyújtott be fellebbezést, igényt támasztva arra, hogy a Diesel 100 000 Dkr kártérítést fizessen. A Legfelsőbb Bíróság felfüggesztette az ügyet mindaddig, amíg az Európai Bíróság (European Court of Justice, ECJ) választ nem ad egy német bíróság által egy hasonló ügyben feltett kérdésekre.

2006. április 8-án a Montex a Legfelsőbb Bíróságnál ideiglenesen visszavonta a kártérítésre vonatkozó igényét, „minthogy ezt az igényt a Diesellel szemben szándékozik érvényesíteni, ha a Legfelsőbb Bíróság a fellebbező fél javára dönt”. A Legfelsőbb Bíróság 2006. május 6-án a Montex javára döntött.

Egy 2008. május 7-i levélben a Diesel ügyvédei felkérték a vámhatóságot, hogy a Montexnek adják ki a szállítmányt. A Diesel ügyvédei több ízben kértek a Montextől választ. Később a Montex ügyvédei a szállítmány megsemmisítését javasolták, amit a Diesel elfogadott. Így a farmernadrágokat 2009 májusában megsemmisítették.

A Montex ügyvédei az áruk jogtalan visszatartása miatt 1 millió Dkr kártérítést követeltek, összegigényük azonban 2009. június 29-én benyújtott keresetük szerint 2 millió Dkr volt.

A Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság megállapította, hogy a Diesel köteles kártérítést fizetni, mert a szállítmányt jogtalanul tartotta vissza, és az hét évvel későbbi felszabadításakor gyakorlatilag értéktelen volt. A Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság azt is megállapította, hogy az igény a visszatartáskor, vagyis 2001. május 14-én megalapozott volt, és hogy a korlátozási időtartamot felfüggesztették, amikor a Montex 2001. június 20-án kártérítési igényt támasztott.

A törvény értelmezése körüli viták után a Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság megállapította, hogy a Legfelsőbb Bíróság ítéletét követően egy év elteltével, 2007. május 6-án történt a kártérítési tevékenységek korlátozása. Ezt követően a Montex igénye törvényileg gátolva volt, amikor a Montex 2009. június 29-én beperelte a Dieselt. A Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság a Diesel javára döntött, és elrendelte, hogy a Montex fizessen 115 000 Dkr költségterítést.

Dél-Korea

Az 1933-ban alapított francia *Lacoste* cég 190 országban folytat üzleti tevékenységet, és törlési keresetet nyújtott be a *Crocodile International of Singapore* (CIS) által használt krokodil logó ellen. Az 1947-ben alapított CIS 25 országban folytat üzleti tevékenységet.

A Lacoste törlési keresetét elutasította mind a Koreai Szellemtulajdon-védelmi Hivatal Fellebbezési Tanácsa, mind a Szabadalmi Bíróság, mert megalapozatlannak találták a Lacoste-nak azt az érvelését, hogy az áruk forrása félreérthető és összetéveszthető lehet.

Ezután a Lacoste a Legfelsőbb Bírósághoz fordult, amely helyt adott a keresetnek, és a CIS logójának törlésére utasította az alsófokú bíróságot.

Ecuador

Az Ecuadori Szellemtulajdon-védelmi Intézet első ízben adott kényszerengedélyt, mégpedig egy gyógyszer tárgyú szabadalomra. Ez az engedély közvetlen eredménye volt a 118. számú elnöki rendeletnek és a gyógyászati szabadalmakra vonatkozó kényszerengedélyek megadását szabályozó végrehajtási utasítás életbelépésének. Az utóbbi kinyilvánítja, hogy közérdek az ecuadori népet érintő betegségek kezelésére használt gyógyszerekhez való hozzáférés.

A kényszerengedélyt egy ecuadori gyógyszergyártó cég, az Eskegroup SA számára engedélyezték, megadva a jogot a ritonavir hatóanyag használatára. Ezt az anyagot a HIV/AIDS kezelésére használják, és az egészségügyi minisztérium a közegészségügy számára kiemelt jelentőségű gyógyszernek tekinti. A hatóanyagra és az előállítási eljárására vonatkozó szabadalom tulajdonosa az Abbott Laboratories. A szabadalom oltalmi ideje 2014. november 30-án jár le.

A kényszerengedély nem kizárólagos, és nem kereskedelmi felhasználásra adták meg, összhangban az ecuadori szellemi tulajdon-védelmi törvénnyel. Rögzítették az Abbott Laboratories számára fizetendő díj mértékét, valamint a generikus gyógyszer eladási árát. Minthogy az engedély nem kereskedelmi felhasználásra vonatkozik, a gyógyszert Ecuador területén a magánkereskedelemben és magánkórházakban nem lehet árusítani. A kényszerengedély lejártának időpontja megegyezik a szabadaloméval.

A kényszerengedélyt a szabadalomtulajdonossal folytatott tárgyalások nélkül adták meg, ami nincs összhangban az ecuadori szellemi tulajdon-védelmi törvénnyel.

Egyesült Királyság

A) Az angol kormány bejelentette, hogy a szellemi tulajdon-védelmi rendszert egy hat hónapos felülvizsgálatnak vetik alá. Ennek része az a kísérleti rendszer, amelynek keretében a szabadalmak elővizsgálati eljárását részben megnyitják külső felek számára.

Az Egyesült Királyság Szellemi tulajdon-védelmi Hivatala (Intellectual Property Office, IPO) választja ki azokat a bejelentéseket, amelyeket bevonnak ebbe a rendszerbe. Így bárki számára lehetővé válik, hogy megjegyzésekkel együtt benyújtson az IPO-nál újdonságrontó vagy a feltalálói tevékenység hiányát bizonyító dokumentumokat. Ha a próbarendszer beválik, a versenytársak számára olcsó lehetőséget fog biztosítani egy bejelentés megtámasztására.

B) Anglia és Wales Fellebbezési Bírósága (England and Wales Court of Appeal, CA) 2010. február 9-én hozott döntést az *Eli Lilly and Company (Lilly) v. Human Genome Sciences (HGS)*-ügyben, megállapítva, hogy a HGS génszekvenciára vonatkozó szabadalma érvénytelen.

Az ügy előzménye, hogy a HGS 1996-ban egy neutrokinnek nevezett új génszekvenciát azonosított. Ezt nem a szokásos kísérleti munkával végezte, hanem az akkor új bioinformatikai technikával. Ebben az esetben a HGS homológiaszkrinélést alkalmazott, számítógéprendszereket használva szekvenciák összehasonlítására potenciálisan hasznos génekben és proteinekben korábban azonosított gének és proteinek óriási adatbázisával. A HGS szabadalmi bejelentést nyújtott be, amelyben azt állította, hogy az α -neutrokin valószínűleg osztozik a TNF ligandum-szupercsalád tulajdonságain, amelyhez tartozik, jöllehet a bejelentést azt megelőzően nyújtotta be, hogy bármilyen hagyományos „nedves laboratóriumi” kísérleti munkát végzett volna.

Röviddel azt követően, hogy a szabadalmat megadták, a Lilly az Egyesült Királyságban megvonási eljárást indított, az Európai Szabadalmi Hivatalnál pedig felszólalt arra hivatkozva, hogy a HGS nem ismerte az α -neutrokin pontos biológiai természetét vagy funkcióját a bejelentés időpontjában, és ezért a szabadalmat meg kell vonni ipari alkalmazhatóság hiánya, kézenfekvőség vagy nem kielégítő nyilvánítás miatt.

Az elsőfokú angol bíróság, vagyis a Felsőbíróság (High Court, HC) bírója, Kitchin bíró megállapította, hogy a szabadalom érvénytelen. Bár elfogadta, hogy a HGS az α -neutrokin a TNF ligandum-szupercsalád új tagjaként azonosította, az ipari alkalmazhatóság követelménye többet kívánt az egyszerű azonosításnál. A bíró azon a véleményen volt, hogy a szabadalmi bejelentés időpontjában a mindennapi általános tudás nem azonosított semmiféle olyan betegséget vagy állapotot, amelynek a diagnosztizálására vagy a kezelésére a neutrokin fel lehetett volna használni.

Kitchin bíró azt is megállapította, hogy a szabadalom nem volt kellően kinyilvánítva, és emellett kézenfekvő volt. Nézete szerint kutatási programot kellett volna indítani az α -neutrokin egy antitestének kifejlesztésére valamilyen gyógyászati vagy diagnosztikai alkalmazáshoz, aminek bizonytalan lett volna a kimenetele. Bár a találmány feltalálói tevékenységet mutatott a Lilly által megnevezett két anterioritáshoz viszonyítva, a bíró nézete szerint az a tény, hogy a szabadalmi leírás nem tanította ki a vonatkozó szakembert arra, hogyan oldjon meg egy műszaki problémát, azt jelentette, hogy a találmány kézenfekvő volt.

Az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) Felszólalási Osztálya szintén vizsgálta a szabadalom érvényességét, miután az Egyesült Királyságban lefolytatták a bírói eljárást, de még nem hoztak döntést. A Felszólalási Osztály azt állapította meg, hogy a szabadalom feltalálói tevékenység hiánya miatt érvénytelen, mert nem nyilvánította ki az α -neutrokin semmilyen ismert funkcióját.

A HGS az ESZH egyik műszaki fellebbezési tanácsához nyújtott be fellebbezést. Ettől függetlenül Kitchin bírónak a döntése ellen is fellebbezést nyújtott be a CA-nál.

Az ESZH és a fellebbezési bíróság közötti egyeztetést követően a tanács az angol fellebbezési tárgyalás előtt meghallgatta a feleket, akik további olyan dokumentumokat nyújtottak be nála, amelyek a Felsőbíróság előtti meghallgatás idejében még nem voltak hozzáférhetők, ideértve új bizonyítékot is. A HGS a szóbeli meghallgatás alkalmával módosított igénypontosorozatot is benyújtott. A műszaki fellebbezési tanács a feltalálói tevékenységgel kapcsolatban felülbírálta a Felszólalási Osztály döntését, és az ipari alkalmazhatóságot és az újdonságot is figyelembe véve a szabadalmat érvényesnek nyilvánította azon az alapon, hogy annak kinyilvánítása (amit a bejelentés napját követően publikált adatok megerősítettek) elegendő volt ahhoz, hogy kézzelfogható műszaki alapot szolgáltatson egy szakember számára az igényelt találmány egy gyakorlati ipari hasznosításának felismeréséhez.

A fellebbezési bíróság ezután figyelembe vette a tanács által fenntartott, engedélyezett igénypontokat. Itt Lord Jacob bíró, aki a vezető ítéletet hozta, az érvényességgel kapcsolatban az ipari alkalmazhatóságot vizsgálta. Áttekintett számos tanácsi döntést, amely az Európai Szabadalmi Egyezmény 57. szakasza alapján az ipari alkalmazhatóság értelmezésével foglalkozott, és vizsgálta a biotechnológiai irányelvet is (98/44/EC), amely a HGS-szabadalom benyújtásának időpontjában az Egyesült Királyságban még nem lépett hatályba, de némi fényt vetett a vonatkozó előírások értelmezésére.

Ezután Jacob bíró annak a nézetének adott hangot, hogy egy izolált génszekvencia szabadalmazható lehet, de csak akkor, ha kinyilvánítják annak a proteinnek az ipari alkalmazását is, amelyet kódol. Emellett az ipari alkalmazhatóságot részletesen kell kinyilvánítani, és a nagyfokú általánosítás nem elegendő. Az azonban, hogy mi minősül kielégítő kinyilvánításnak, az eset tényeitől függ. Ez a nézet összhangban volt a műszaki fellebbezési tanács esetjogával, és a bíró megjegyezte, hogy a tanácsnak az ügyre vonatkozó döntése nem alapozott meg semmilyen új törvényelvet.

A HGS azzal érvelt, hogy a Kitchin bíró által alkalmazott hihetőségi mérce túl magas volt a műszaki fellebbezési tanács által alkalmazotthoz viszonyítva. Jacob bíró elutasította ezt a nézetet, és azt állította, hogy a „nem hihetetlenül” többet kell megadni, mert valódi okra van szükség annak feltételezéséhez, hogy a szabadalom által javasolt alkalmazás igaz. Emellett magának az állításnak kellően pontosnak kell lennie. Nem elegendő azt mondani, hogy az igényelt protein vagy antitest valószínűleg rendelkezik gyógyászati hasznossággal. Egy ilyen állítás valóban hihető volt, de nem bírt valódi gyakorlati értékkel, mert még ki kellene találni, hogy mi volt ez a gyakorlati hasznosság.

Jacob bíró azt az érvet is elutasította, hogy ha általános tudással olvassák, a TNF ligandum-szupercsalád ismert tulajdonságai alapján hihető, hogy az α -neutrokin és annak antitestei szerepet játszanak az immun- és gyulladásos válasz szabályozásában, valamint az autoimmun betegségek és gyulladásos állapotok kezelésében és diagnosztizálásában. Bár ismert volt, hogy a szupercsalád tagjai szerepet játszanak az immunválaszban, ebből nem következik, hogy a család bármely tagja gyakorlatilag felhasználható, vagy hogy a tanult olvasó előre látna egy ilyen felhasználást, ha azt közlik vele, hogy a szupercsaládnak egy új tagját azonosították. Jacob bíró véleménye szerint a család bármely tagjának a hasznát csak akkor lehet megállapítani, ha azt egyénileg vizsgálják, és így a szabadalomban levő információ és a szokásos általános tudás alapján túl spekulatív lenne azt mondani, hogy a szupercsalád egy újonnan talált tagja alkalmas ipari felhasználásra. Ennek következtében a fellebbezési bíróság fenntartotta a Felsőbíróság döntését, és megállapította, hogy a szabadalom ipari alkalmazhatóság hiányában érvénytelen.

Indokolva azt a tényt, hogy előnyben részesítené Kitchin bíró véleményét a tanács későbbi döntésével szemben, Jacob bíró hosszan foglalkozott az angol bíróságok és az ESZH megközelítése és eljárása közti különbséggel. Megjegyezte, hogy az Egyesült Királyságban a fellebbezéseket az elsőfokú bíróság előtti bizonyítékok és anyagok alapján bírálják el, és hogy a fellebbezési bíróság igen nagy mértékben alkalmazkodik az elsőfokú bíróság megállapításaihoz. Ezzel szembeállította az ESZH eljárását, amelyet sokkal kevésbé alaposnak minősített, és amely az ő véleménye szerint nem vizsgálja az érvényességet befolyásoló tényeket olyan mélyen, mint egy nemzeti bíróság. Mindenesetre Jacob bíró megállapította, hogy eltérő volt a műszaki fellebbezési tanács, illetve Kitchin bíró előtti bizonyíték, és ennek megfelelően a fellebbezési bíróságnak nem kell követnie a tanács ténymegállapításait.

E döntés alapján úgy tűnik, hogy az angol bíróság szigorúbban ítéli meg az ipari alkalmazhatóság megalapozásához megkívánt hihetőségi szintet, mint az ESZH, legalábbis ami a bioinformatikai szabadalmakat illeti. Bár az Egyesült Királyságban mind az elsőfokú (HC), mind a másodfokú (CA) bíróság elismerte, hogy szabadalmazhatók a homológia-szkrínélésen vagy egyéb bioinformatikai technikán alapuló találmányok, az ilyen szabadalmi bejelentések érvényessége az Egyesült Királyságban kétségbe vonható, ha nem nyilvánítanak ki elegendő bizonyítékot az ipari alkalmazhatóságra.

C) A *Sun Mark* (Sun) az Egyesült Királyság Szellemtulajdon-védelmi Hivatalánál kérelmet nyújtott be a BULLDOG védjegy lajstromozása iránt gyümölcsle italaira. Ez ellen felszólalt a *Red Bull* (Bull) arra hivatkozva, hogy energiatalokra lajstromozva van a „bull” szót tartalmazó számos védjegye, ezért a Sun lajstromozási kérelme rosszhiszemű, és a fogyasztók megtévesztésén alapszik.

A hivatal elutasította a Bull felszólalását, ami ellen a Bull fellebbezést nyújtott be. Az ügy meghallgatására kijelölt elővizsgáló nem talált ütközést a védjegyek között, figyelembe véve, hogy a Sun rendelkezett egy lajstromozott BULLWARK védjeggyel, és voltak a „bull” szót tartalmazó védjegyei energiatalokra, bár azok megszűntek. Ezért a hivatal a meghallgatáson a Sun BULLDOG védjegyét lajstromozhatónak találta.

Egyiptom

Az egyiptomi *Sami Labib Rizk* (Rizk) cég a 11. áruosztályban kérte az ITIMAT védjegy lajstromozását, ami ellen felszólalt a török *Itimat Makina Sanayi ve Ticaret* (Ticaret) cég arra hivatkozva, hogy ugyanabban az áruosztályban lajstromozott ITIMAT védjeggyel rendelkezik.

Az Egyiptomi Védjegyhivatal a Ticaret korábban lajstromozott és használt védjegye alapján helyt adott a felszólalásnak, minthogy a lajstromoztatni kívánt védjegy félrevezetné a vásárlóközönséget a védjegyzett áruk származását illetően.

A Ticaret felszólalását külön megalapozta, hogy védjegye a cég nevének is részét képezi.

Európai Bíróság

A) A *Calvin Klein Trademark Trust* (Klein) *v* *OHIM*-ügyben az Európai Bíróság (European Court of Justice, ECJ) 2010. szeptember 10-én hozott végleges döntést.

Az ügy előzménye, hogy a spanyol *Zafra Morroquinos SL* (Zafra) a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (BPHH) kérelmet nyújtott be a CK CREACIONES KENYA védjegy lajstromozása iránt a 18. és a 25. áruosztályban. Ez ellen a Klein felszólalást nyújtott be arra hivatkozva, hogy a CK védjegyet a BPHH-nál korábban lajstromoztatta, és két hasonló spanyol védjegyet is lajstromoztatott azonos árukra:

A BPHH Felszólalási Osztálya elutasította a felszólalást, és ezt megerősítette a BPHH Felszólalási Tanácsa is.

Ezután a Klein az Általános Bírósághoz (General Court, GC) nyújtott be fellebbezést, amelyet akkor még Elsőfokú Bíróságnak (Court of First Instance) hívtak. Az 2009. május 7-én elutasította a fellebbezést, megállapítva, hogy a védjegyek teljesen eltérőek, és ezen a véleményen a felszólaló vállalat hírneve sem változtat. Ezután a Klein az ECJ-hez fellebbezett.

Fellebbezésében a Klein a megtévesztés valószínűségével kapcsolatban azzal érvelt, hogy a Zafra a védjegyet nagyon hasonló módon, nevezetesen nagy CK betűkkel használta, és kisbetűkkel írta utána a „creaciones kennyá” szavakat. Az ECJ elutasította ezt az érvelést, arra hivatkozva, hogy a védjegyek hasonlóságát a védjegy benső tulajdonságaira utalva, az átlagos fogyasztó szemszögéből kell megítélni, nem pedig a közösségi védjegyet kérelmező személy viselkedésére vonatkozó körülményekre utalva. Két védjegy közötti hasonlóság megléte esetén nem kell feltételezni, hogy azok közös eleme képezi az uralkodó elemet a kérelmezett védjegy által keltett általános benyomáson belül. A megalapozott esetjog szerint két védjegy hasonlóságának megállapításához mindkét védjegyet egészként kell figyelembe venni, bár ez nem zárja ki azt, hogy egy összetett védjegy által a vásárlókban keltett általános benyomást bizonyos körülmények között a védjegy egy vagy több komponense uralhatja. A hasonlóságot azonban csak akkor lehet csupán az uralkodó elem alapján megállapítani, ha a védjegy összes többi komponense elhanyagolható.

Az ECJ szerint az Általános Bíróság helyesen járt el, amikor megállapította, hogy a kérelmezett védjegyet a „Creaciones Kennyá” szavak uralják, és a fogyasztóközönség elsősorban erre fordítja a figyelmét, míg a „CK” elem csak másodrendű szerepet tölt be ezen elemek mellett, aminek alapján az a következtetés vonható le, hogy a védjegyben a „CK” elem elhanyagolható.

Így helyesen végzett elemzés alapján kizárható a hasonlóság a vizsgált védjegyek között. Ezért az Általános Bíróság helyesen következtetett arra, hogy, jöllehet a korábbi védjegyek híresek és az áruosztályok is azonosak, nem áll fenn a védjegyek közötti összetévesztés valószínűsége.

B) A bolgár vámhatóságok lefoglaltak Hongkongból importált eredeti Canon festékeket, és a foglalatást megerősítette a Szófia Városi Bíróság által elrendelt ideiglenes intézkedés, majd fellebbezés után a Szófia Fellebbezési Bíróság is.

A fő eljárásban a Szófia Városi Bíróság a következő kérdést intézte az Európai Unió Bíróságához.

„Feltéve, hogy a védjegytulajdonos jogai nem merülnek ki a 89/104/EEC számú első tanácsi irányelv 5. szakasza alapján, a védjegytulajdonosnak azt a kizárólagos jogát, hogy a

hozzájárulását nem bíró valamennyi harmadik felet eltilthatja a kereskedés folyamán minden olyan jel használatától, amely azonos a védjegyével, például a védjeggyel ellátott áruk exportálásától vagy importálásától, úgy kell-e értelmezni, hogy jogai arra is kiterjednek, hogy megtiltsa a védjegy hozzájárulása nélküli használatát eredeti áruk importálása útján, feltéve, hogy az irányelv 7. szakasza szerinti jogai nem merülnek ki?”

Az ECJ a megalapozott esetjogra hivatkozva meghallgatás és a főtanácsnok véleménye nélkül, közvetlenül a következőket válaszolta:

„A 89/104/EEC számú első tanácsi irányelv 5. szakaszát úgy kell értelmezni, hogy az azt jelenti: egy védjegytulajdonos ellenezheti a védjegyével ellátott eredeti áruk első piacra viteletét a hozzájárulása nélkül az Európai Gazdasági Közösség területén.”

Az ügy azért érdekes, mert benne a Bolgár Legfelsőbb Bíróság olyan értelmező döntést hozott, hogy az eredeti áruk importálása nem képezett védjegybitorlást, és a Szófia-i Városi Bíróság ennek ellenére vette a bátorságot, hogy az Európai Bírósághoz forduljon.

Európai Szabadalmi Hivatal

A) Az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) Kibővített Fellebbezési Tanácsa (Enlarged Board of Appeal) 2010. szeptember 27-én azzal kapcsolatban hozott döntést, hogy meddig nyújtható be egy megosztott bejelentés.

A szóban forgó ügyben az Elővizsgálati Osztály egy szóbeli tárgyalás végén hozott döntésével elutasított egy alapbejelentést. Néhány héttel később a bejelentő egy megosztott bejelentést nyújtott be. Ezt követően az Elővizsgálati Osztály az alapbejelentést írásban is elutasította. A bejelentő nem fellebbezett.

Miután lejárt a fellebbezés benyújtására engedélyezett határidő, az ESZH Átvevő Osztálya úgy döntött, hogy a megosztott bejelentést nem érvényesen nyújtották be. Minthogy egy szóban közölt döntés a kimondásával válik hatályossá, az Átvevő Osztály arra következtetett, hogy az Európai Szabadalmi Egyezmény 25. szabálya (új 36. szabálya) értelmében az alapbejelentés már nem volt „függő”, amikor a megosztott bejelentést benyújtották. Így az Átvevő Osztály az ESZH gyakorlatával összhangban járt el (Elővizsgálati irányelvek, A-IV, 1.1.1.1).

A bejelentő fellebbezést nyújtott be. Segédkérelme alapján a Jogi Fellebbezési Tanács J2/08 számú közbenső döntésében a következő kérdést tette fel a Kibővített Fellebbezési Tanácsnak: „Egy bejelentés, amelyet az Elővizsgálati Osztály döntésével elutasítottak, az ESZH 25. szabálya [36(1) szabálya] értelmében továbbra is függő-e, amíg le nem jár a fellebbezés benyújtásának határideje, ha nem nyújtanak be fellebbezést?”

Előljáróban a Kibővített Fellebbezési Tanács megjegyezte, hogy az ESZE különbséget tesz „függő szabadalmi bejelentés” és „függő eljárás” között. Egy szabadalmi bejelentés mindaddig függő, amíg tényleges jogok származtathatók belőle. Az ESZE 67(4) szakasza világosan jelzi, hogy meddig léteznek egy európai szabadalmi bejelentésből származó ilyen lényeges

jogok, ha egy szabadalmat nem engedélyeznek: sajátosan úgy rendelkezik, hogy a bejelentést úgy kell tekinteni, hogy az soha nem bírt az ideiglenes oltalom hatásaival, ha azt visszavonták, vagy ha azt visszavontnak vagy „végleg elutasítottak” tekintik. Ezért a bejelentő tényleges jogai az ESZH 67. szakasza alapján a bejelentés elutasítása után mindaddig fennállhatnak, amíg az elutasító határozat véglegessé nem válik, mert a találmányt az elutasító határozat véglegessé válása előtt használó harmadik felek azt kockáztatnák, hogy a hazai törvény szerint felelőssé válnak.

A Kibővített Fellebbezési Tanács másik esetként említi azt, amikor a szabadalom meg van adva. Ebben az esetben a bejelentés függő állapota rendes körülmények között az engedélyezés publikálása előtti napon szűnik meg, mert érdemi jogok már nem származnak a bejelentésből, hanem csak a megadott szabadalomból.

A fentiek alapján a Kibővített Fellebbezési Tanács a kérdést a következőképpen válaszolta meg:

„Abban az esetben, amikor nem nyújtanak be fellebbezést, egy olyan európai szabadalmi bejelentés, amelyet az Elővizsgálati Osztály döntésével elutasítottak, ezután az ESZE 25. szabálya [36(1) szabálya] értelmében a fellebbezés benyújtási határidejének lejártáig függ.”

B) Az ESZH egyik műszaki fellebbezési tanácsa 2010. július 25-én új felterjesztést intézett a Kibővített Fellebbezési Tanács felé, amely a G 1/10 hivatkozási számot kapta. A felterjesztett kérdések az engedélyezés utáni felszólalási szakaszban a szabadalmi iratokban előforduló hibák kijavítására vonatkoznak. A válaszok befolyásolni fogják a felszólalási eljárásnak ezt a szempontját.

A felterjesztésre okot adó felszólalás szokatlan annyiban, hogy egyetlen okon, „hozzáadott tárgyra” vonatkozó kifogáson alapszik, amely a szabadalmas szerint az első igénypontba az elővizsgálati eljárás alatt beiktatott gépelési hibából származik, amelyet az ESZH az engedélyezés előtt nem vett észre. A konkrét hiba az, hogy a „portion” (rész) szót a „position” (helyzet) szóval cserélték fel. A szabadalmas kérte a felszólalási eljárás megszüntetését és az ügynek az Elővizsgálati Osztályhoz való visszaküldését a hibának az Európai Szabadalmi Egyezmény 140. szakasza alapján történő helyesbítése céljából.

Ebben a sajátos helyzetben fennáll a felekkel szembeni méltánytalanság lehetősége, ha a Felszólalási Osztály helyt ad az Elővizsgálati Osztályhoz való visszaküldési kérelemnek, mert a felszólalás csupán egyetlen okon alapul. A Felszólalási Tanács 2008. évi T 79/07 számú döntése megállapította, hogy ha egy szabadalmat az engedélyezés után helyesbítenek, a Felszólalási Osztálynak egyszerűen el kell fogadnia a javított változatot. Ha az Elővizsgálati Osztály engedélyezné a kért helyesbítést és ha a Felszólalási Osztály követi a T 79/07 számú döntést, a helyesbítést nem lehetne megtárgyalni a felszólalási eljárásban. Ebben a helyzetben, mivel a felszólalás csupán egyetlen felszólalási okot tartalmazott, amely eltűnt volna, a felszólalás nyilvánvalóan nem nyújtana jogorvoslatot a felszólaló számára, aki nem tudná megfellebbezni az Elővizsgálati Osztály döntését, hogy engedélyezze a helyesbítést mert az nem lenne fél ezekben az eljárásokban. A szabadalmas azonban fellebbezhetne,

ha az Elővizsgálati Osztály ellene döntene, ami a meghallgatandó felek jogaiban eltérést eredményezne.

A T 268/02 számú döntés, amely a Felszólalási Osztály számára engedélyezte helyesbítések elvégzését a 140. szabály alapján, a fellebbezési tanácsok számára ütköző esetjogot eredményezett. Ezért a fellebbezési tanács úgy döntött, hogy az ügyben iránymutatásért a Kibővített Fellebbezési Tanácshoz fordul a következő kérdésekkel.

1. Elfogadható-e egy szabadalmas kérelme, amelyet a felszólalási eljárás megkezdése után nyújtott be az engedélyezési döntés helyesbítésére az ESZE 140. szabálya alapján? Konkrétan azt a tényt, hogy az ESZE 140. szabályában nincs időhatár, úgy kell-e értelmezni, hogy a döntésekben az ESZE 140. szabálya szerinti helyesbítést bármikor el lehet végezni?

2. Ha egy ilyen kérelmet elfogadhatónak tekintünk, az Elővizsgálati Osztálynak erről a kérelemről kötelező módon *ex parte* eljárásban kell-e döntenie úgy, hogy a Felszólalási Osztály ki van zárva annak vizsgálatából, hogy a helyesbítési döntés az engedélyezett szabadalom meg nem engedhető módosítását jelenti-e?

A Kibővített Fellebbezési Tanácsnak most ezekről a kérdésekről kell döntenie.

Európai uniós szabadalom

Az Európai Bíróság 2010 márciusában publikált egy dokumentumot, amely az európai célkitűzéseket körvonalazza a következő tíz év növekedéséhez, és amely „Európai közlemény 2020-ra” („*Europe 2020*” *communication*) néven ismert. Ebben a dokumentumban az európai uniós szabadalom és egy szakosodott szabadalmi bíróság, valamint a védjegyek és a szerzői jog kereteinek korszerűsítése és a szellemi tulajdon oltalmához a kis- és közepes vállalatok hozzáféréseinek általános javítása van megjelölve olyan célként, amelyért a Közöségnek dolgoznia kell ahhoz, hogy elérhető legyen egy európai „innovációs unió”.

Michel Barnier, az európai belső piaci biztos még 2010 márciusában kijelentette: „Remélem, hogy én leszek az utolsó biztos, aki tető alá fogja hozni az európai szabadalmat.” A belga elnökség, amely 2010 novemberének első hetében konferenciát szervezett a szabadalmi jog számos kérdésének megtárgyalására, azt remélte, hogy az európai uniós szabadalom nyelvi kérdésének megoldására előterjesztett javaslatait el fogják fogadni. A kompromisszumos javaslat az ESZH három hivatalos nyelvén alapult azzal a könnyítéssel, hogy a szabadalom engedélyezése után nem lenne szükség a másik két hivatalos nyelvre való fordításra. A spanyol képviselő azonban már ezen a konferencián bejelentette, hogy Spanyolország nem ért egyet a javaslattal, és a spanyol nyelvnek további hivatalos nyelvként való megjelölését vagy pedig azt az alternatívát javasolta, hogy az angolt fogadják el egyetlen hivatalos nyelvnek. Az olasz küldött az olasz nyelvnek állandó hivatalos nyelvként való elfogadását kívánta. A többi tagállam mindkét javaslatot elvetette azzal a fő érveléssel, hogy az ESZH nem tudna megbirkózni további munkanyelvek terhével.

Az uniós tagállamok az európai uniós szabadalom létrehozásáról a 2010. december 2-án Brüsszelben tartott értekezleten, majd december 10-én az Európai Tanács ülésén sem tudtak megegyezésre jutni, mert Olaszország és Spanyolország nem fogadta el az Európai Szabadalmi Egyezmény három nyelvűre vonatkozó javaslatot; e két ország egyetlen nyelvként az angolt fogadta volna el, de ez a javaslat sem nyert egyhangú elfogadást.

A Bizottság és számos európai tagállam reakciója az volt, hogy fel kell hagyni a talán túl ambiciózus célkitűzéssel, és a 27 országra kiterjedő engedélyezési rendszer helyett más megoldást kell választani, amit a Lisszaboni Szerződés a „megerősített együttműködés” (*enhanced cooperation*) útján tesz lehetővé, ha legalább kilenc ország kéri a részvételt. Így a Tanács 2010. december 10-i ülésén a következő sajtóközleményt tette közzé: „A küldöttségek nagy többsége úgy vélte, hogy a ’megerősített együttműködés’ ... az egyetlen lehetőség ahhoz, hogy közelítsünk egy egyesített európai uniós szabadalmi rendszer létrehozásához.”

Az ülésen az olasz és a spanyol küldöttség erősen tiltakozott, és azt a nézetet fejtették ki, hogy „ennek az eljárásnak a követelményeit jelenleg még nem lehet kielégíteni.”

A Bizottság az ilyen rendszerben megadandó szabadalmat „uniós szabadalomnak” (*unitary patent*) nevezte.

A fentiek ismeretében és megtárgyalása után Dánia, Észtország, Finnország, Franciaország, Hollandia, Lengyelország, Litvánia, Luxemburg, Németország, Svédország és Szlovénia levelet írt az Európai Bizottságnak, amelyben kéri, hogy tegyen javaslatot a Tanácsnak megerősített együttműködés megalapozására, hogy olyan uniós szabadalmi oltalom jöhessen létre, amely a megerősített együttműködésben részt vevő tagországok területén érvényes.”

Az Egyesült Királyság iparügyi és innovációs minisztere, Wilcox báró egy majdnem azonos tartalmú levelet írt Barnier-nek.

2010. december 14-én a Tanácsnak átadott előterjesztésében a Bizottság megemlítette, hogy a támogató csoport 12 tagállamot számlál, amelyek részt kívánnak venni a megerősített együttműködésben, és hogy 13 további ország fontolgatja a csatlakozást. Időközben Olaszország és Spanyolország hivatalos levelet küldött Barroso bizottsági elnöknek, azt állítva, hogy a megerősített együttműködés a tagállamok között nem egyeztethető össze a belső piac elveivel és működésével.

A megerősített együttműködésen alapuló uniós szabadalom csak a megerősített együttműködéshez csatlakozó országokban lesz érvényes és alkalmazható. Ez az elképzelés azonban nem nyújt megoldást az Európai Szabadalmi Bíróság létrehozására, hiszen a szabadalmi peres eljárások angol, francia vagy német nyelven való lefolytatása nem egyeztethető össze az alperesek azon jogával, hogy a saját nyelvüket használhassák.

A Bizottság azt is bejelentette, hogy az uniós szabadalom és az európai szabadalom javasolt engedélyezési eljárásának gyakorlatát módosítani fogják. Azt tervezik, hogy a bejelentők a jelenlegihez hasonló módon csak európai szabadalomért folyamodhatnak, és bejelentésüket az ESZH fogja vizsgálni. Csupán röviddel az engedélyezés előtt kell majd a

bejelentőknek eldönteniük, hogy a megjelölt államok szabadalmainak egy kötegét vagy a „klubhoz csatlakozott országokban” uniós szabadalmat és a maradék országokban a szabadalmak egy kisebb kötegét kívánják kapni.

A Tanács minősített többséggel elfogadta a megerősített együttműködés tervezetét, majd az Európai Parlament 2011. február 15-i ülésén 471 igenlő, 160 ellenző és 42 tartózkodó szavazattal elfogadták a megerősített együttműködésre vonatkozó javaslatot. Legjobb tudomásunk szerint 2011. február végéig Olaszország és Spanyolország kivételével az összes uniós tagország csatlakozott a megerősített együttműködéshez.

Franciaország

A ruházati iparban tevékenykedő angol *Next Retail Ltd.* (Next) tulajdonosa két francia NEXT védjegynek, amelyeket többek között ruházati termékekre lajstromoztak. Később ugyanezt a védjegyet lajstromoztatta Franciaországban dohányipari termékekre a *Philip Morris Products* (PMP). 2005-ben a PMP használat hiánya miatt kérte a Next védjegyeinek a megvonását.

Védekezésként a Next kérte a PMP védjegyének a megsemmisítését saját korábbi két NEXT védjegyre hivatkozva, és azzal érvelve, hogy a PMP bitorolta az ő korábbi védjegyjogait, mert a francia törvény tiltja a dohányárúk közvetlen vagy közvetett hirdetését.

Az elsőfokú bíróság elutasította a PMP keresetét, megállapítva, hogy a NEXT védjegy dohánytermékekre való lajstromozása megfosztotta a Nextet saját termékeinek a reklámozásától. A bíróság törölte a PMP NEXT védjegyének a lajstromozását, és megállapította, hogy nem volt törvényes érdeke a Next védjegyének a megtámadásában.

Ezt a döntést a Párizsi Fellebbezési Bíróság is fenntartotta, megállapítva, hogy a NEXT védjegy dohányárúkra vonatkozó lajstromozási kérelmének már a benyújtása is bitorolta a Next korábbi jogait, jöllehet a PMP soha sem használta a védjegyet.

További fellebbezés után a Legfelsőbb Bíróság 2010. május 18-án hozott döntése megváltoztatta a Párizsi Fellebbezési Bíróság döntését. A Legfelsőbb Bíróság szerint a PMP-nek törvényes érdeke volt a Next védjegyének törlését kérni, mert a kérelem lehetővé tenné a PMP számára a NEXT védjegy használatát üzleti tevékenységében. Emellett egy korábbi védjegynek okozott kárt arra a módra tekintettel kell vizsgálni, ahogy a védjegyet használták.

A Legfelsőbb Bíróság azt is megállapította, hogy egy későbbi védjegy, vagyis a PMP védjegyének a lajstromozását nem lehet törölni olyan védjegyek (tehát a Next védjegyei) alapján, amelyeket egy öt éves folytonos időszakon keresztül nem vettek tényleges használatba.

Gáza

A Gázai Védjegy hivatal bejelentette, hogy 2011. január 1-jétől kezdve a régi képviselői meghatalmazások helyett újakat kell benyújtani, amelyeket közjegyzői hitelesítéssel és palesztin konzuli felülhitelesítéssel kell ellátni.

Az új bejelentésekkel együtt a képviselői meghatalmazáson kívül a cégbejegyzés konzuli hitelesítéssel ellátott másolatát is be kell nyújtani.

Görögország

A *Credit Agricole* (CA) négy felszólalást nyújtott be a görög Adminisztratív Védjegybizottságnál egy görög bank négy nemzeti védjegybejelentése ellen. A kifogásolt ábrás védjegyek a „green bank” vagy „green banking” szavakból és egy fa ábrájából álltak a bejelentő bank nevével együtt. A felszólalásokat a CA saját lajstromozott GREEN BANK közösségi védjegyére alapozta. A kifogásolt védjegyeket a 35. és 36. áruosztályban azonos szolgáltatásokra lajstromozták.

A CA a 2005. október 6-i Thomson-Life döntésre hivatkozott, amely szerint összetévesztés valószínűsége foroghat fenn, ha a megtámadott védjegy egy korábban lajstromozott védjegyből és egy másik fél cégnevéből áll, ahol a korábbi védjegy nem játszik uralkodó szerepet az általános benyomásban, de az összetett védjegyben még mindig „független megkülönböztető szerepe” van.

A felszólaló azzal is érvelt, hogy a green banking általános kifejezés, amelyet a bankszektorban számos bankszolgáltatás lefolytatásánál használnak, és azért azt senki sem sajátíthatja ki.

A bizottság helyt adott a felszólalásoknak, és úgy döntött, hogy a védjegyek uralkodó részét a „green bank”, illetve a „green banking” szavak képezik, amelyek hangzásilag és fogalmilag hasonlítanak a közösségi GREEN BANK védjegyhez. Ezért a kérdéses védjegyek között fennáll az összetévesztés valószínűsége.

India

A) A Mumbai Szabadalmi Hivatalnál 2010. január 1-jétől december 1-jéig a hazai bejelentők 3283 bejelentést nyújtottak be, míg ugyanebben az időszakban ugyanennyel a hivatalnál 2552 PCT-bejelentés nemzeti szakaszát indították meg, vagyis a hazai bejelentések száma meghaladta a nemzeti szakaszba léptetett PCT-bejelentések számát.

India többi részén ugyanebben az időszakban ellentétes irányzat érvényesült, vagyis a hazai bejelentések száma kisebb volt a megindított nemzeti szakaszok számánál. Így például a Chennai Szabadalmi Hivatalnál ez alatt a 11 hónap alatt 3649 hazai bejelentést nyújtottak be, és 7800 PCT-bejelentés nemzeti szakaszát indították meg.

B) A *PepsiCo* „Rehidratál, feltölt és újratölt” reklámondattal forgalmazta Indiában *GATORADE* nevű energiatitalát, és ideiglenes intézkedéssel kérte eltüntetni a *Heinz Indiát* (*Heinz*) attól, hogy *GLUCON D ISOTONIC* elnevezésű italát „Rehidratálja a folyadékokat, feltölti a fontos sókat és újratölti a glükózt” reklámondattal forgalmazza. Kérelmét azzal indokolta, hogy a *Heinz* reklámondata bitorolja az ő védjegyét.

A Delhi Felsőbíróság (Delhi High Court) döntése szerint energiatitalok esetében azok a szavak vagy kifejezések, amelyek hasonlítanak a *PepsiCo* védjegyéhez, nemcsak általánosak, hanem bizonyos értelemben szükségesek is a termék tulajdonságainak jellemzéséhez. Ezért, annak ellenére, hogy a *PepsiConak* van lajstromozott védjegye, egy ahhoz hasonló kifejezés használata egy termék jellemzésére a védjegy törvény 30(2)(a) szakasza értelmében nem minősül bitorlásnak.

Irak

Annak érdekében, hogy meggyorsítsa a függő védjegybejelentések feldolgozását, az Iraki Védjegy hivatal úgy döntött, hogy a vizsgálati eljárást időrendi sorrendben végzi, elsőbbséget adva az iraki háború alatt vagy után benyújtott bejelentéseknek, és így felhagy a véletlenszerűen kiválasztott bejelentések vizsgálatával.

Az elővizsgálati eljárást a 44 000-es számú bejelentéssel kezdték el, és már túljutottak a 45 000-es számú bejelentésen. Így fognak tovább haladni a 2004 elejétől 2007-ig benyújtott bejelentésekig.

A hivatal elnöke bejelentette, hogy a védjegy tulajdonos névváltozásának bejelentéséhez iraki konzul által felülhitelesített közjegyzői nyilatkozatra van szükség. Ennek megfelelően a névváltozást igazoló kereskedelmi lajstromkivonatot a jövőben nem fogadják el konzuli felülhitelesítés nélkül.

Izrael

A) Az Izraeli Védjegy hivatal (IVH) 2010. augusztus 19-én kelt végzése szerint a *McDonald's Corporation I'M LOVIN' IT* szlogenje lajstromozható Izraelben védjegyként.

Általában egy védjegy Izraelben csak akkor lajstromozható, ha kellően disztinktív. A hivatali végzés megállapítja, hogy a védjegy egy deskriptív szlogen, és így rendes körülmények között nem lajstromozható. Minthogy azonban az Amerikai Egyesült Államokban már lajstromozták, a védjegy törvény 16. szakasza alapján lajstromozásához igen csekély megkülönböztetőképesség is elegendő. Az IVH megállapította, hogy a szlogen bizonyos megkülönböztetőképességgel bír többek között az alábbi tényezők miatt:

- nyelvtani szerkezete;
- a fogyasztók közvetett megközelítése azzal, hogy „a szavakat a szájukba adják”; és
- a szlogen társítása a bejelentővel, amit fogyasztói vizsgálat bizonyított.

A fentiek miatt a hivatal a szlogent végül a 16. szakasz alapján elfogadta lajstromozásra.

B) 2010. augusztus 31-én az Izraeli Legfelsőbb Bíróság úgy döntött, hogy egy betűket tartalmazó védjegy nem gátol meg harmadik feleket abban, hogy ugyanabban a termékcsaládban az „energia” szót használják.

Az ügy előzménye, hogy az *NRG Energy International Ltd.* (EIL) a tulajdonosa a 4. áruosztályban motorolajokra és motorüzemanyagokra lajstromozott NRG ábrás védjegynek, ahol a G betűből egy nyíl indul ki, és alatta egy dugattyúból kinyúló ököl látható:

Az NRG védjegyet olyan disclaimerrel lajstromozták, hogy az nem ad kizárólagos jogot az „nrg” betűk önmagukban való használatára, és hogy azok csak az NRG védjeggyel kombinálva használhatók.

Az alperes *Texaco Inc.* (Texaco) birtokolja a 4. áruosztályban ipari olajokra és zsirokra, kenőanyagokra és motorhajtóanyagokra lajstromozott HAVOLINE ENERGY ábrás védjegyet, amely a „Havoline energy” szavak kombinációja egy ezüst dugattyúval:

A HAVOLINE ENERGY védjegyet azzal a megkötéssel lajstromozták, hogy az nem ad kizárólagos jogot a dugattyúminta önmagában való használatára, és hogy az csak a HAVOLINE ENERGY védjeggyel kombinálva használható.

Az NRG védjegyet az Izraeli Szabadalmi Hivatalnál a HAVOLINE ENERGY védjegy előtt lajstromozták.

Az EIL arra vonatkozó kérelmet nyújtott be a hivatalnál, hogy törölje a HAVOLINE ENERGY védjegyből az „energy” szót. A kérelmet azzal indokolta, hogy az NRG védjegy a 4. áruosztályba tartozó termékek, vagyis ipari olajok és egyéb hasonló termékek vonatkozásában gátolja az „energia” szó használatát az „nrg” betűk kombinációjának hangzásbeli hasonlósága miatt, mert az „nrg” betűk kiejtve „energy” szóként hangzanak. A szabadalmi hivatal a kérést elutasította, ezért az EIL az Izraeli Legfelsőbb Bírósághoz nyújtott be fellebbezést, amit két fő érvre alapozott:

- az NRG védjegyet azért lajstromoztatta, hogy meggátolja olajokkal kapcsolatban az „energy” szó használatát. Fonetikai próba bizonyítja a két védjegy összetévesztésének valószínűségét; és
- az NRG védjegy jól ismert, ezért a fogyasztók az „energy” szót vele (vagyis az EIL-lel) társítják.

A bíróság a következő okok alapján elutasította a fellebbezést:

- Az „nrg” betűk nem védik az „energy” szó hangzását.
- Az „energy” szó az ipari olajok és rokontermékek kategóriájában egyértelműen deskriptív, és bárki számára hozzáférhetőnek kell maradnia.
- Nem áll fenn az összetévesztés valószínűsége az NRG védjegy és a HAVOLINE ENERGY védjegy között, mert a védjegyeket egészként kell összehasonlítani.

Japán

A) Az Etióp Demokratikus Köztársaság 2006. május 26-án lajstromoztatta Japánban a SIDAMO védjegyet kávéra és kávészemekre. 2007 januárjában az *All Japan Coffee Association* (AJCA) beperelte az etióp kormányt arra hivatkozva, hogy a védjegy érvénytelen, mert általánosságban utal a kávétermelésre, ezért nélkülözi a megkülönböztetőképességet. Az AJCA állítása szerint a Sidamo tartomány Etiópiában kiváló minőségű kávéjáról ismert, és a fogyasztóközönséget megtévesztenék, ha az Etiópiában máshol termelt kávé a SIDAMO védjeggyel árusítanak.

A Japán Szabadalmi Hivatal a védjegyet 2009 márciusában a japán védjegy törvény 3(1)(iii) szakasza és 4(1)(xvi) szakasza alapján helytelen használat és félrevezető tulajdonságok miatt érvénytelennek nyilvánította.

Az etióp kormány a döntés ellen a Szellemtulajdon-védelmi Felsőbíróságnál fellebbezett. Ez megváltoztatta a korábbi döntést, és megállapította, hogy a SIDAMO név nem csupán földrajzi eredetmegjelölés, hanem egy olyan védjegy, amelyet a szállítók és a fogyasztók kiváló minőségű etióp kávéként ismernek. Ezért a védjegy rendelkezik a lajstromozáshoz szükséges megkülönböztetőképességgel.

B) Az *Hachette Filipacchi Press Société Anonyme* (Hachette) francia médiacég, amely kiadója a világ leghíresebb, világszerte árusított divatlapjának, az ELLE-nek, 2008 máju-

sában használat hiánya miatt törlési keresetet indított a 2 724 292 számmal lajstromozott ELLE ET ELLES védjegy ellen, amelyet ruházati cikkekre és textilárakra lajstromoztatott egy nagy japán elosztó cég, a *Mycal Corporation* (Mycal).

A Mycal az alábbi módon érvelt a védjegy használata mellett.

Japánban tíznél több bevásárlóközpontot birtokol „VIVRE” néven, ahol sok üzletbérelő működik, például ruhaboltok, cipőboltok és ruhakellékboltok, és egyes bevásárlóközpontjaiban közvetlenül is működtet saját nőifehérenemű-boltot, amelyek falain „elle et elles” hirdetőtáblák találhatók. A „VIVRE” üzletközpontokban a Mycal szórólapokat is készített és osztogatott, amelyek ilyen mondatokat tartalmaztak: „Hölgyek belső viselete: elle et elles” női alsónemű képeivel. A Mycal olyan szórólapokat is osztogatott, amelyeken a „Wacoal”, a „Triumph” és a „Wing” szó szerepelt az ELLE ET ELLES védjeggyel együtt.

Az Hachette a következőkkel érvelt a Mycal érveivel szemben.

A Mycal által ismertetett ilyen védjegyhasználat csupán a „VIVRE” üzletközpontokban a nőifehérenemű-üzletek helyét mutatja, ami azonban nem olyan védjegyhasználat, amely jelzi a női fehéreneműk forrását. Emellett az ELLE ET ELLES védjegy használata a Mycal által csak üzletnévhasználatként ismerhető el kiskereskedelmi szolgáltatások kapcsán.

A Szellemtulajdon-védelmi Felsőbíróság megállapította, hogy a Mycal olyan módon használta az ELLE ET ELLES védjegyet nőifehérenemű-üzleteiben, hirdetőtáblákon és szórólapokon, hogy az megfelelt a védjegytvény által előírt védjegyhasználatnak. Ezért a elutasította az Hachette keresetét.

Jemen

A) Jemenben 2007-ben született meg a szellemtulajdon-védelmi törvény végrehajtási utasítása, de a Jemeni Szabadalmi Hivatal azóta szabadalmi bejelentéseket csak elfogadott, de azokat nem publikálta és nem vizsgálta.

2010. október 31-én egy miniszteri rendelet lépett hatályba, amely aktiválta a szabadalmi rendszert, és a hivatalt utasította a szabadalmi bejelentések vizsgálatára és publikálására, valamint szabadalmak engedélyezésére.

A szabadalmi hivatal nem végez érdemi vizsgálatot, de egy bejelentést kellően vizsgáltnak minősít, ha a bejelentő benyújtja a Párizsi Uniós Egyezményhez tartozó bármelyik államban végzett érdemi vizsgálat vagy a megfelelő nemzetközi bejelentés vizsgálatának eredményeit, vagy benyújt egy engedélyezett szabadalmat.

A vizsgálatnak minősített és így elfogadott bejelentéseket a hivatalos lapban meghirdetik. A bejelentések ellen hat hónapon belül felszólalás nyújtható be. Ha nincs felszólalás, a szabadalmat engedélyezik.

Évdíjakat a bejelentés napjától fogva kell fizetni. A türelmi idő egy hónap, de díjfizetés ellenében hosszabbítást engedélyeznek.

B) Jemenben 2011. február 22-én lépett hatályba a 2010. november 22-én kiadott új védjegy- és földrajziárjelző-törvény, amivel a kormány a gyors gazdasági változásokkal kíván lépést tartani.

Az új törvény főbb vonásait az alábbiakban foglaljuk össze.

- A felszólalási határidő a korábbi hat hónapról három hónapra csökkent.
- A védjegy lajstromozásának megújítására engedélyezett türelmi idő a korábbi három hónapról egy évre hosszabbodott meg.
- Változtak a földrajzi árjelzők oltalmának feltételei.
- Szigorították a bitorlás és a törvénytelen használat büntetési tételeit.

Kanada

A) A Kanadai Szellemijajdon-védelmi Hivatal (Canadian Intellectual Property Office) gyakorlati útmutatást tett közzé a találmányok egységével kapcsolatban abból a célból, hogy további iránymutatással szolgáljon egy 2009. évi, hasonló tárgyú iránymutatásához.

Az új útmutatás szerint ha a szabadalmi elővizsgáló és a bejelentő eltérő álláspontra jut azzal kapcsolatban, hogy az igénypontok a szabadalmi törvény 36. szakaszát megsértve egy-nél több találmányra vonatkoznak, az elővizsgáló a bejelentést a hivatal elnökéhez továbbítja. Ha az elnök úgy véli, hogy a bejelentés megfelel a törvény 36. szakaszában foglaltaknak, vagyis csak egy találmányra vonatkozik, az elővizsgáló folytatja az elővizsgálati eljárást. Ha azonban az elnök úgy találja, hogy a bejelentés nem felel meg a 36. szakasz előírásainak, levelet küld a bejelentőnek, amelyben felszólítja, hogy az igénypontok oltalmi körét korlátozza egyetlen találmányra. Ha a bejelentő válasza nem elégíti ki az elnököt a találmány egységével kapcsolatban, a bejelentést a törvény 40. szakasza alapján el lehet utasítani.

B) A Kanadai Szellemijajdon-védelmi Hivatal 2010. szeptember 2-án egy gyakorlati értesítést tett közzé, amely szerint az elsőbbség igénylésével benyújtott bejelentések esetében nem elegendő közölni a korábbi bejelentés időpontját és országát, hanem közölni kell a korábban benyújtott bejelentés számát is, vagy pedig be kell nyújtani az elsőbbségi irat hiteles másolatát.

C) A Kanadai Szövetségi Bíróság (Canadian Federal Court, CFC) 2010. október 14-én helyt adott *Amazon.com Inc.* (Amazon) fellebbezésének, amelyet a Kanadai Szellemijajdon-védelmi Hivatal elnökének döntése ellen nyújtott be; a döntés elutasította az Amazon „rendelés egyetlen cselekedettel/kattintással” tárgyú szabadalmi bejelentését. Döntésében a CFC azt a következtetést vonta le, hogy megfelelő körülmények között egy üzleti módszer szabadalmazható Kanadában.

A CFC számos szempontból felülbírálta a hivatali elnököt. Figyelemre méltó megállapításai közül az alábbiakat ismertetjük.

- Az elnök helytelenül alkalmazta az európai és az angol bíróságok jogi elveit, minthogy lényeges különbségek vannak az európai és az angol rendelkezések és a kanadai szabadalmi törvény rendelkezései között.

- Az elnök nem helyesen alkalmazta az igénypontok alakai és lényegi elemzését a szabadalmazható tárgy meghatározása céljából. Az elnök erre az elemzésre alapítva állapította meg, hogy egy igénypont szabadalmazható tárgyra irányul-e, az igénypontnak csupán az új elemeit véve figyelembe. A CFC úgy találta, hogy a Kanadai Legfelsőbb Bíróság által meghatározott célszerű szerkesztés elveit kell alkalmazni.
- Az elnök a szabadalmazható tárgy túlzottan korlátozó meghatározását fogadta el (a *Lawson v. Commissioner of Patents*-ügyben 1970-ben hozott döntés alapján), és ezért azt kívánta, hogy „valamilyen fizikai közeg egy cselekedetet vagy cselekménysorozatot hajtsen végre valamilyen fizikai tárgy jellegében vagy állapotában”.

Korábbi döntések alapján a CFC a következő, tágabb próbát fogadta el a szabadalmazhatóság meghatározására:

- nem kell egy tetetlen ötletnek lennie, de gyakorlatilag alkalmazható módszernek kell lennie;
- új és feltalálói jellegű eljárásnak kell lennie, amely ügyességet és tudást alkalmaz; és
- kereskedelmileg hasznos eredményt kell hoznia.

A CFC azt is elutasította, hogy *per se* tiltsák az üzleti módszereket, valamint hogy egy szabadalmazható tárgytól azt kívánják meg, hogy az műszaki és technológiai legyen, miként ezt az elnök vélte.

Ezeket az elveket alkalmazva az Amazon bejelentésére a CFC megállapította, hogy a rendszerigénypontok kinyilvánítottak egy gépet (például egy számítógépet), amelynek a leírt alkotórészei lényeges elemek egy online rendelési eljárás megvalósításánál. Ezért a bíróság azon a véleményen volt, hogy az igénypontok nem irányultak csupán egy gép nélkül megvalósítható matematikai képletre vagy egyszerűen egy számítógépprogramra.

Az Amazon-bejelentés eljárási igénypontjaival kapcsolatban a CFC rámutatott, hogy egy eljárásnak nem szabad tetetlen ötletnek lennie, de gyakorlatilag alkalmazható módszernek kell lennie. A CFC szerint a fentebb mondottakat jól szemlélteti a *Progressive Games Inc. v. Canada (Commissioner of Patents)*-ügyben hozott döntés, amely pókerjátzsma új szabályaira vonatkozott, ahol a szabályok önmagukban csak egy ötletet képeztek, azonban kártyák használatát kívánták a teljes találmány megvalósításához, és a kártyák kezelése elegendő volt ahhoz, hogy az ötlet gyakorlati alkalmazást képezzen.

A CFC úgy gondolta, hogy az Amazon-bejelentés eljárási igénypontjai által tükrözött új tudás nem volt egyszerűen egy séma, terv vagy tetetlen ötlet, hanem helyett gyakorlati alkalmazása volt az egyetlen kattintás ötletének, amelyet számítógépek és az internet használata, valamint a fogyasztók saját cselekedete hozott működésbe.

A fentiek miatt a CFC úgy gondolta, hogy mind a rendszerigénypontok, mind az eljárási igénypontok szabadalmazható tárgyat képeznek.

Kolumbia

A Kolumbiai Szenátus 2010. december 1-jén jóváhagyta Kolumbiának a Madridi Jegyzőkönyvhöz való csatlakozására vonatkozó törvénytervezetét.

Malajzia

A *Lam Soon Oils Sdn Bhd (Lam) v. Hup Seng Perusahaan Makanan Sdn Bhd (Hup)*-ügyben a Lam helyreigazítási eljárást indított a Hup 30. áruosztályban lajstromozott NATURELL védjegye ellen arra hivatkozva, hogy a védjegyet az eljárás megindítása előtti hónap kezdetéig három éven keresztül nem használták. Az ügy azért érdekes, mert első ízben történt, hogy egy felsőbbíróság a használat elmaradásával kapcsolatos kérdésekkel foglalkozott.

A Lam azt állította, hogy jogaiban sértette a NATURELL védjegy, mert az gátolta a saját NATUREL védjegybejelentését a 30. áruosztályban. A Hup azzal érvelt, hogy a Lam nem volt jogaiban sértett az 1976. évi védjegy törvény 46(1) szakasza szerint, mert nem állt fenn annak a valószínűsége, hogy bármilyen gyakorlati kárt okozhat számára az, ha a NATURELL védjegy a lajstromban marad, minthogy a Lam nem használta a NATUREL védjegyet a 30. áruosztályban. A Hup a Szövetségi Bíróság (Malajziában a legmagasabb fellebbezési bíróság) egy új döntésére hivatkozott a *McLaren International Limited v. Lim Yat Meen*-ügyben.

A Felsőbíróság egyetértett a McLaren-döntéssel, amely szerint egy védjegybejelentés benyújtása nem jogosítja fel a Hupot helyreigazítási eljárás indítására. A Felsőbíróság azonban különbséget tett a McLaren-ügy és a vizsgált ügy tényei között, mert a Lam a NATUREL védjegyet a 29. áruosztályban lajstromoztatta és széles körben is használta, amiből viszont az következett, hogy goodwillre tett szert a védjeggel kapcsolatban a 29. áruosztályban. A Lam különböző termékeket szándékozott forgalmazni a 30. áruosztályban, és ezért védjegyet a 30. áruosztályban is lajstromoztatni kívánta; ezt a bíróság előkészítő lépésként értékelte a NATUREL védjegy használatához a 30. áruosztályban levő árukkal kapcsolatban. Ezért a Felsőbíróság azon a nézeten volt, hogy a Lam jogaiban sértettnek volt tekinthető.

A Hup a Felsőbíróságnak az *Industria de Diseno Textil SA v. Edition Concept Sdn Bhd*-ügyben hozott korábbi döntésére hivatkozva azzal érvelt, hogy a helyreigazítás céljára a hároméves időtartamnak a tényleges lajstromozás időpontjában, nem pedig a bejelentés időpontjában (1997. szeptember 4.) kell kezdődnie. A Hup NATURELL védjegyének lajstromozási bizonylatán kiállítási időpontként 2007. szeptember 18-a szerepelt; ezért a helyreigazítási kérelem alapvetően hibás volt, mert a 46(1)(b) szakasz szerinti nemhasználat időpontja csupán a lajstromozási bizonylat kiadásának napján kezdődik. A Lam azzal érvelt, hogy a helyreigazítási eljárás okaként megadott hároméves nemhasználat legkorábban csak 2010. szeptember 18-án vagy 19-én kezdődne. A Felsőbíróság azonban nem fogadta el a Lam érvelését, és azt állapította meg, hogy a nemhasználat időtartama 2006. március 16-tól 2009. március 16-ig tartott, mert a bírósági ügy 2009. április 16-án kezdődött.

A Lam két jelentésre támaszkodott, amelyeket két piackutató társaság, az AC Nielsen Malaysia, illetve a Nielsen Company Malaysia állított össze, és amelyek azt mutatták, hogy a NATURELL védjegyet a per megindítását megelőző egy hónap kezdetéig nem használták folytonosan három éven keresztül. A Hup nem fogadta el ezeket a jelentéseket, mert szerrinte a Lam elmulasztotta bizonyítani, hogy a piackutatási jelentések kielégítették azokat a minimális követelményeket, amelyek az ilyen bizonyíték elfogadhatóságára vonatkoznak, és két fellebbezési bírósági döntésre hivatkozott, amelyek megállapították, hogy az ilyen bizonyítéknak ki kell elégítenie az *Imperial Group PLC v Philip Morris Limited*-ügyben lefektetett minimális követelményeket.

A bíróság egyetértett a Huppal abban, hogy a minimális követelményeknek olyan piacvizsgálatra is alkalmazhatóknak kell lenniük, amely a törvény 46(1)(b) szakasza szerint egy védjegy állítólagos nemhasználatát igazolja. A bíróság megállapította, hogy a Lam által beterveztett két jelentés nem elégítette ki azokat a minimális követelményeket, amelyek az *Imperial Group v. Philip Morris*-ügyben vannak kinyilvánítva, és ezért nem alkalmasak annak megállapítására, hogy a Hup nem használta a NATURELL védjegyet.

A bíróság egyetértett a Huppal abban, hogy a bizonyítás terhe a Lamon volt arra vonatkozólag, hogy a NATURELL védjegyet nem használták, mielőtt a bizonyítási teher a Hupra szállna át az ilyen használat bizonyítására. Ilyen körülmények között a Lam kérelmét el kell utasítani anélkül, hogy a Hupnak bizonyítania kellene a használatot.

A Felsőbíróság azt is megállapította, hogy a Hup elegendő bizonyítékot szolgáltatott a NATURELL védjegy jóhiszemű használatára a vonatkozó hároméves időszakban, minthogy aktív és lényeges lépéseket tett a NATURELL védjegy 2009. március 16. előtti használatával kapcsolatban. A bíróság figyelembe vette azt a tényt, hogy a Hup kutatást és fejlesztést végzett, amiből az a következtetés vonható le, hogy a Hup nem ejtette a NATURELL védjegyet.

Montenegró

Montenegró kormánya 2010. november 30-án új védjegy törvényt fogadott el, amelyet 2010. december 8-án publikáltak a hivatalos közlönyben, és 2010. december 16-án lépett hatályba. Az új törvény néhány lényeges vonását az alábbiakban foglaljuk össze.

A 2008. május 28-a előtt lajstromozott és Montenegróban még nem regisztráltatott vagy megújított szerb védjegyeket 12 hónapon belül, vagyis 2011. december 16-ig kell Montenegróban újralajstromoztatni. Ehhez a Szerb Tulajdonvédelmi Hivatal által kiállított érvényességi bizonylatot kell benyújtani. Az összes további követelményt a következő hat hónapon belül hatályba lépő végrehajtási utasítás fogja tartalmazni.

Az új törvény az új védjegybejelentések esetén felszólalási eljárást tesz lehetővé.

Az új védjegybejelentéseket alaki vizsgálat után publikálják a Montenegrói Szellemijutalajdon-védelmi Hivatal hivatalos lapjában. A bejelentések ellen harmadik felek a publikálás napjától számított 90 napon belül szólhatnak fel.

Németország

A) A Szövetségi Szabadalmi Bíróság (Bundespategericht) 2010. május 12-én kelt döntésében megállapította, hogy a német szabadalmi törvény 81(2) szakasza az európai szabadalmak Németországban érvényesített részére és az Európai Szabadalmi Hivatal előtt folyó felszólalási eljárásra is vonatkozik, vagyis nem korlátozódik német szabadalmakra és a Szövetségi Szabadalmi Bíróság előtt folyó felszólalási eljárásokra. Ezért – függetlenül attól, hogy egy ügy egy német szabadalomra vagy egy európai szabadalom német részére vonatkozik – egy szabadalom ellen nem lehet megsemmisítési eljárást indítani mindaddig, amíg ellene felszólalást lehet benyújtani, vagy amíg egy ilyen eljárás még függőben van.

B) A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság (Bundesgerichtshof) 2010. június 29-én hozott döntést egy megsemmisítési ügyben.

A tárgyalat ügy megértéséhez hivatkozunk a szabadalmi joggyakorlatnak arra a megállapítására, hogy ha a technika állása egy új találmány elsőbbségi napja előtt igen lassan fejlődött vagy megrekedt, mindig az egyéni ügytől függ (az itt tárgyalat ügyben különösen hosszúak a fejlődési ciklusok a vonatkozó műszaki területen), hogy ebből arra lehet-e következtetni, hogy az új találmány a technika állására tekintettel nem volt kézenfekvő egy szakember számára.

A tárgyalat ügy szempontjából azt is megemlítyük, hogy a német szabadalmi törvény 99. szakasza szerint, kombinálva a német polgári eljárási törvény 325. szakaszával, egy korábbi megsemmisítési eljárás eredményei rendszerint kötik a felperest. Ezért ugyanaz a felperes nem nyújthat be egy második megsemmisítési eljárást a korábbi megsemmisítési eljárás okai alapján. Általában névleges személy is indíthat megsemmisítési pert a „valódi” felperes nevében, de ez a megközelítés nem engedhető meg, ha a „valódi” felperes ki volt zárva megsemmisítési eljárás benyújtásából, mint például akkor, ha létezik egy korábbi, törvényesen kötelező döntés.

A tárgyalat ügyben S társaság már 2002-ben indított egy megsemmisítési eljárást az 548 723 B2 számú európai szabadalom német része ellen, és egy jogerős bírósági döntés létezett ebben a korábbi megsemmisítési ügyben. Ezért az S nem volt jogosult egy második megsemmisítési pert indítani azonos megsemmisítési okok alapján. 2007-ben az S cég tanácsának egy tagja egy (második) megsemmisítési pert indított a saját nevében. Az alperes (vagyis a szabadalomtulajdonos) azzal érvelt, hogy ez egy meg nem engedett névleges személy esetét képezi, mert a felperes (vagyis a vállalati tanács tagja) nem rendelkezett az ügyben semmilyen személyes érdekléssel, és emellett az S viselte az eljárás költségkockázatát.

A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság szerint azonban az ügy akkori állása szerint a tanácsstagot nem lehetett névleges személynek tekinteni, mert fennállt annak a valódi kockázata, hogy a tanácsstagnak kell kielégítenie a szabadalomtulajdonos követeléseit, például szabadalombitorlásért. A német gyakorlat szerint ugyanis a tanácsstagok bizonyos mértékig személyesen felelősek vállalatuk szabadalombitorlási tevékenységéért.

Az ügy egy második szempontja szerint a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság a vitatott szabadalom tárgyával kapcsolatos feltalálói tevékenység kérdésében is döntött. A szabadalomtulajdonos azzal érvelt, hogy az eljárásban megnevezett anteriorításokat a bejelentés elsőbb-ségi időpontja előtt viszonylag hosszú idővel publikálták, és ezért szakember azokat nem vette volna figyelembe.

Ilyen vonatkozásban a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy ez a kérdés mindig az adott ügytől függ, és hogy a vizsgált esetben a szakma fejlődési ciklusai nagyon hosszúak voltak. Ezt a megállapítást alátámasztotta az a tény, hogy a szabadalmi leírás bevezető részében a technika állásaként szintén viszonylag régi dokumentumokat tárgyaltak meg.

Ilyen okok miatt a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság arra következtetett, hogy a vonatkozó műszaki területen a technikai fejlődés üteme lassú volt, ami miatt egy szakember figyelembe vette volna az idézett régebbi dokumentumokat is. A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság döntése azt is megállapította, hogy ha a Szabadalmi Bíróság egy megsemmisítési eljárást megalapozatlanként utasít el, az alperes csatlakozhat a megsemmisítési eljárás felperese által benyújtott fellebbezéshez azzal a céllal, hogy a megsemmisítési eljárást mint meg nem engedhető utasítsa el azzal érvelve, hogy a megsemmisítési ügy felperese egy korábbi megsemmisítési ügy felperese helyett névleges személyként jár el, és így ki van zárva annak a lehetőségéből, hogy ugyanolyan okok miatt indítson megsemmisítési eljárást, mint a korábbi megsemmisítési ügy felperese.

A fentiek alapján a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság korlátozott formában fenntartotta a szabadalmat.

C) A Hamburgi Fellebbezési Bíróság az eiPOTT védjegyet az iPod védjegyhez megtévesztően hasonlóknak találta 2010. augusztus 9-i döntésében.

Az ügy előzménye, hogy a háztartási cikkek gyártó német *Koziol* cég az alábbi ábrán látható műanyag tojástartót eiPOTT névvel forgalmazta, ami angolul „egg pot”-ot, magyarul tojásedényt jelent.

Az *Apple* a birtokosa számos iPod védjegynek, amelyeket többek között háztartási és konyhai eszközökre és tartályokra lajstromoztak. Az *Apple* úgy gondolta, hogy a *Koziol* eiPOTT védjegye bitorolja az ő védjegyjogait, és ezért a bíróságtól ideiglenes intézkedéssel a *Koziol* eltiltását kérte a bitorlónak vélt termék gyártásától és forgalmazásától.

Az *Apple* kérelme alapján a Hamburgi Fellebbezési Bíróság abból a feltevésből indult ki, hogy az összetéveszthetőség valószínűségének a megállapításához elegendő, ha a kérdéses jelölések vizuálisan, kiejtésileg vagy fogalmilag hasonlóak. Ugyanakkor elismerte, hogy a fogalmi különbségek bizonyos körülmények között közömbösíthetők a vizuális és hangzási hasonlóságot két jel között („közömbösítési elmélet”). A jelen esetben a bíróság szerint az „eiPott” jelnek nem volt világos jelentése, ezért nem lehetett alkalmazni a közömbösítési elméletet. Ehelyett az áruk azonosságának fényében és annak következtében, hogy az *Apple* védjegye a háztartási áruk területén legalább átlagos megkülönböztetőképességnek örvendett, az ütköző jelek fonetikai azonossága elegendő volt az ütközés valószínűségének megállapításához.

Emellett a bíróság megállapította, hogy a kifogásolt eiPOTT védjegy valószínűleg tisztességtelen előnyt élvezett az Európai Unióban hírnévnek örvendő korábbi iPod védjegy megkülönböztető jellegéből. A Hamburgi Fellebbezési Bíróság elismerte ugyan, hogy a védjegybitorlás kizárható, figyelembe véve a felhasználó jogát a művészet szabadságához, amit a német alkotmány 5(3) szakasza véd, de arra a következtetésre jutott, hogy az „eiPott” szójáték egy furcsa ötlet, amely azonban nem elegendő ahhoz, hogy a művészet szabadságára is vonatkoztatható legyen.

D) Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2010. júniusi számának *Külföldi hírek az iparjogvédelem területéről* című cikke „Németország” alcímű részében B) pont alatt ismertettük a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság egy döntését, amely szerint a *POST* szóvédjegy, amelyet a *Deutsche Post AG (DP)* birtokol, csekély megkülönböztetőképességgel rendelkezik, mert a „Post” kifejezés deskriptív a kérdéses áruk és szolgáltatások vonatkozásában. Ezért megerősítette az alsófokú bíróság azon döntését, hogy a „Post” szó különböző kombinációit használó versenytársak nem követtek el bitorlást.

Most arról kaptunk hírt, hogy *DP* *POST* védjegye ellen a versenytársak által indított bitorlási perben a Szövetségi Szabadalmi Bíróság (Bundespatentgericht) a *DP* javára döntött, megállapítva, hogy a védjegytulajdonos által benyújtott piackutatási adatok révén a védjegy megkülönböztetőképességet szerzett. A bíróság döntése szerint az a tény, hogy egyes fogyasztók nem képesek különbséget tenni egy védjegy és egy cégnév használata között, nem értékelhető a védjegytulajdonos hátrányára.

Végül a Szövetségi Szabadalmi Bíróság alaptalannak minősítette a megsemmisítést kérelmezőknek azt az állítását, hogy a *DP* rosszhiszeműen nyújtotta be védjegybejelentését.

Itt megjegyezzük, hogy a Szövetségi Szabadalmi Bíróságnak ez a döntése összhangban áll a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság fentebb említett döntésével.

E) Egy fogorvos egy zöld alma alábbi képét német védjegyként lajstromoztatta orvosi, különösen fogorvosi árukra és szolgáltatásokra a 10., 16., 35., 40., 41., 42. és 44. áruosztályban.

Egy másik fogorvos a védjegy törlésére irányuló kérelmet nyújtott be, aminek alapján a Német Szabadalmi és Védjegyhivatal megállapította, hogy a védjegy deskriptív, és nélküli a megkülönböztetőképességet az orvosi, különösen a fogorvosi szolgáltatások vonatkozásában (44. áruosztály), mert a fogyasztóközönség egy zöld almát csupán az egészséges fogak szimbólumának tekintene. Ezt a véleményét a hivatal arra a tényre alapozta, hogy a Blend-a-med fogkrémhirdetés egy olyan zöld almát mutat, amelybe egy ilyen fogkrémet használó személy beleharap.

A hivatal döntése ellen mind a védjegytulajdonos, mind a védjegy törlését kérelmező fellegbevezést nyújtott be a Szövetségi Szabadalmi Bíróságnál. A bíróság megállapította, hogy egy árut valódi színeiben mutató képből álló ábrás védjegy nélküli a megkülönböztetőképességet, ha a képen levő áru alakjában és színében megfelel az áru szokásos ábrázolásának azon a területen, amelyen a védjegyet használják. A Szövetségi Szabadalmi Bíróság továbbá arra az alapvető feltételezésre támaszkodott, hogy a megkülönböztetőképesség küszöbértéke nem magas. Ennek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a vizsgált védjegy nem egy szokásos ábrázolás, amelyet jellegzetesen használnak az igényelt áruk és szolgáltatások vonatkozásában, hanem egy zöld alma stilizált képe egyéni azonosító jellemzőkkel, amelyek a védjegynek mint egésznek az eredetét jelző megfelelő jelentést kölcsönöznek.

A fentebb említett Blend-a-med hirdetéssel kapcsolatban a bíróság elismerte, hogy a zöld almát annak bemutatására használták, hogy a vonatkozó áruk és szolgáltatások hozzásegítik a fogyasztókat fogaik épségben tartásához. Ez a feltételezés azonban nem támasztja alá azt a következtetést, hogy a vizsgált védjegy nélküli az alkalmasságot a kérdéses szolgáltatások eredetének megjelölésére. A Szövetségi Szabadalmi Bíróság szerint mind az Német Szabadalmi és Védjegyhivatal, mind a megvonás kérelmezője elmulasztott megfelelő bizonyítékot bemutatni azzal kapcsolatban, hogy egy zöld alma képe az egészséges fogak és a fogászati szolgáltatások általános szimbólumává vált a fogyasztók gondolkodásában. A valóságban a fogyasztók nem jutnának ilyen következtetésre további elemzés nélkül.

A fentiek alapján a bíróság megváltoztatta a hivatali döntést, megállapítva, hogy a megtámadott védjegy a megjelölt áruk és szolgáltatások vonatkozásában kellő megkülönböztetőképességgel rendelkezik.

Oroszország

Az Orosz Szabadalmi Hivatal elutasította a VALENTI MEN'S COLLECTION védjegyre vonatkozó bejelentést a 25. áruosztályban és a 35. szolgáltatási osztályban. Az elutasító határozatban a hivatal arra hivatkozott, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy összetéveszhető a lajstromozott VALENTINO védjeggyel.

A bejelentő a szabadalmi hivatal határozata ellen bírósághoz fordult. A bíróság szerint a VALENTINO védjegy jelentős megkülönböztető jelleggel rendelkezik, mert egyike a legnépszerűbb védjegyeknek Oroszországban és egyéb országokban is. A bíróság azt is megállapította, hogy a két védjegy nem hasonló, és a fogyasztói körök is eltérőek, mert a VALENTINO védjegyű árukat divatáruüzletekben, míg a Valenti Men's Collection védjegyet viselő árukat olcsó üzletekben árúsítják. Ennek következtében a kétféle megjelölésű áruk fogyasztói nem kereszteszik egymást, vagyis a lajstromoztatni kívánt védjegy nem tévesztené meg a fogyasztókat.

A bíróság azt is figyelembe vette, hogy a VALENTI MEN'S COLLECTION védjeggyel ellátott árukat 1990 óta forgalmazzák, és a VALENTINO védjegy tulajdonosai az eltelt idő alatt nem emeltek kifogást.

A fentiek alapján a bíróság úgy döntött, hogy a VALENTI MEN'S COLLECTION védjegy lajstromozható.

Spanyolország

A múlt század '90-es éveinek végén a *Cointreau* cég bitorlási pert indított a *Destilerias Vallesanas S.A.* és a *Licores Deva S.A.* ellen, mert azok narancslikőrt hoztak forgalomba olyan palackban, amely állítólag bitorolta a *Cointreau* lajstromozott jogait. A perben a *Cointreau* négy nemzetközi védjegyre hivatkozott, amelyek védték a palack alakját és a COINTREAU és/vagy LIQUEUR COINTREAU megjelölést. A felperes tisztességtelen versenybe ütköző cselekményt is kifogásolt.

Az elsőfokú Kereskedelmi Bíróság helyt adott a keresetnek, azonban a Barcelonai Fellebezési Bíróság megváltoztatta az ítéletet. Ezért az ügy a Spanyol Legfelsőbb Bíróságon kötött ki, amely megerősítette a bitorlási kereset elutasítását. Ez a döntés végleges lett.

Ezt követően a *Cointreau* új keresetet indított a *Viderierias Masip S.A.* ellen, mert ez a cég gyártotta a narancslikőr palackjait. Eltérően az előző ügytől, ebben a perben a *Cointreau* egy másik védjegyének a bitorlására hivatkozott, amely egy háromdimenziós palackot védett minden felirat nélkül. Az alperes a keresettel szemben *res judicatára* hivatkozott, mert szerinte a bitorlási cselekmény ugyanaz volt, mint a *Cointreau* által indított korábbi ügyben, és az, hogy a pert most a palackok gyártója ellen, nem pedig a terméket forgalmazó cég ellen indították, nem változtatott azon a tényen, hogy az ügyben már hoztak ítéletet. Az alperes arra is hivatkozott, hogy az a tény, hogy a *Cointreau* a korábbi ügyben nem hivatkozott a pusztán a palackra vonatkozó védjegyére, nem volt elegendő ahhoz, hogy az ellene indított keresetet eltérő ügynek lehessen tekinteni, különös tekintettel a spanyol polgári törvénykönyv 400. szakaszára, amely kimondja, hogy „amikor egy sajátos igényt eltérő okokra vagy jogokra lehet alapozni, a felperesnek a panasz benyújtásának időpontjában az összes vonatkozó okra vagy jogra hivatkoznia kell, és nem engedhető meg hivatkozás tartálékolása”.

A Kereskedelmi Bíróság felfüggesztette az eljárást, és felkérte a Barcelonai Fellebbezési Bíróságot annak eldöntésére, hogy az ügy *res judicata*-e vagy sem. 2009. október 20-i közbenső döntésében az ügy döntött, hogy az ügy a Cointreau által hivatkozott védjegy eltérő volta miatt nem volt *res judicata*, így az altalom tárgya is más volt. Ennek következtében nem lehetett hivatkozni a spanyol eljárásjogi törvény 400. szakaszára. Ezen a megítélésen az sem változtatott, hogy az új ügyben a pert a palackok gyártói ellen indították, mert ezt a tényt a bíróság lényegtelennek tekintette.

Svájc

Egy bejelentő kérelmezte a JAVA MONSTER védjegy lajstromozását üdítőitalokra a 32. áruosztályban. A Svájci Védjegy hivatal elutasította a védjegybejelentést, mert a megjelölt áruk nem voltak indonéziai eredetűek, és ezért a védjegy a védjegyzett áruk földrajzi származásával kapcsolatban félrevezetné a fogyasztókat.

A bejelentő a Svájci Szövetségi Adminisztratív Bírósághoz fellebbezett, arra hivatkozva, hogy a „Java” szónak különböző jelentései vannak, és azt a „monster” (szörny) szóval kombinálva fantáziadús kifejezésként értelmeznék.

A bíróság felszólította a feleket számos ténykérdéssel kapcsolatban bizonyítékok benyújtására, majd a kapott bizonyítékok alapján döntést hozott, amelynek fő pontjait az alábbiakban foglaljuk össze.

- Általános tapasztalati szabály szerint ha egy védjegy földrajzi megjelölése ismert a fogyasztók előtt, azt feltételezik, hogy a védjegyzett áruk erről a területről származnak.
- Ha egy vonatkozó bizonyíték nem teljes, általános szabály szerint azt a bejelentő hátrányára veszik figyelembe.
- Jáva sziget mérete és népessége, valamint a Jávára irányuló svájci turizmus miatt a „Java” szó földrajzi jelentése nyilvánvaló, míg a szó egyéb jelentései nem ismertek a megcélzott fogyasztók számára.
- A JAVA MONSTER védjegyet lehet olyan képzeletgazdag kifejezésként értelmezni, amely mítoszokra és tündérmesékre utal, de nem lévén bizonyíték arra, hogy Svájcban ismeretek lennének indonéz mítoszok, kiemelkedő marad a védjegy földrajzi vonatkozása.
- A fentieknek megfelelően a fogyasztókat a JAVA MONSTER védjegy félrevezetné, ha csak a 32. áruosztály megjelölt áruinak Indonéziából nem származnának.

Így az Svájci Szövetségi Adminisztratív Bíróság nem minősítette lajstromozhatónak a JAVA MONSTER védjegyet.

Szaúd-Arábia

A védjegy hivatal által kiadott rendelkezés szerint új bejelentéseket csak hat évnél nem régebben kiállított meghatalmazással lehet benyújtani. A hat évnél régebbi meghatalmazások tehát nem használhatók fel új bejelentések benyújtásánál.

Szerbia

Szerbiában 2011. január 1-jén lépett hatályba egy rendelet a vámrendszabályok alkalmazásáról szellemi tulajdon-jogok védelmére.

Az új rendelet korszerűsíti a vámszabályok alkalmazási eljárását. A rendelet szerint a szellemi tulajdon-jog tulajdonosának nyilatkoznia kell benyújtania arról, hogy viselni fogja a szellemi tulajdon-joga bitorlásának gyanúja miatt lefoglalt árukkal kapcsolatos vám eljárás költségeit. A rendelet azt is előírja, hogy a lefoglalt áruk tárolásával, őrzésével és megsemmisítésével kapcsolatos költségeket a bitorló viseli.

Szingapúr

A Szingapúri Szabadalmi Hivatal 2010. december 6-án megállapodást kötött a Dán Szabadalmi és Védjegyhivatallal, valamint a Magyar Szabadalmi Hivatallal, hogy e két hivatal végzi a szingapúri nemzeti bejelentések érdemi vizsgálatát. Ezt a feladatot a Szingapúri Szabadalmi Hivatal részére korábban az Ausztrál Szabadalmi Hivatal végezte.

Törökország

A Creative Technology Ltd (CTL), a CREATIVE védjegy tulajdonosa törlési keresetet indított a *Crea Bilisim Teknolojileri A.S.* (CBT) CREA védjegye és az ebből a szóból származtatott egyéb védjegyei ellen. Korábban a CTL már felszólalt a CREA védjegy ellen Európában és a Közép-Keleten.

A CTL a török perben és a külföldi felszólalási eljárásokban a CREATIVE és a CREA védjegy vizuális és fonetikai hasonlóságára hivatkozott. A CBT azzal érvelt, hogy a CREA nevet több éven keresztül használta mind kereskedelmi névként, mind védjegyként.

Az Ankarai Szellemi tulajdon-védelmi Bíróság helyt adott a CTL érvelésének, és 2010. december 13-án elrendelte a CREA védjegy lajstromból való törlését.

Új-Zéland

Az Új-Zélandi Gazdaságfejlesztési Minisztérium a komputerrel kapcsolatos találmányok kezelésére vonatkozó vizsgálati irányelvtervezethez kért hozzászólásokat. Az ügy előzménye, hogy a kereskedelmi miniszter 2010 júliusában bejelentette: nem tartja szükségesnek a törvény módosítását, és szakembereit új irányelvek kidolgozására utasította.

Rendes körülmények között irányelveket csak a törvénytervezet elfogadása után szoktak kiadni, azonban a miniszter azért kért irányelvtervezetet, hogy hozzászólásokat kapjon az érdekelt felektől a törvény módosítása előtt.

Az irányelvek a számítógépprogramokra vonatkozó igénypontokat magukban foglaló szabadalmi bejelentések vizsgálatához nyújtanak megközelítési javaslatot.

Az igényelt találmányt a technika állásához viszonyítva vizsgálják annak meghatározása céljából, hogy az milyen hozzájárulást nyújt az emberi tudáshoz. Az igényelt tárgynak olyan végeredményt kell nyújtania, amely a gazdasági törekvések területén mesterségesen létrehozott helyzetet jelent, és fizikai hatást eredményez. Ahol egy eljárás eredményeként egy készülékben fizikai változások lépnek fel, azoknak a találmányhoz való hozzájárulás szempontjából lényegeseknek kell lenniük. Egy számítógép és egy számítógépprogram közötti rendes kölcsönhatást nem tekintenek találmánynak, ha nem jön létre fizikai hatás.

Az irányelvek a következő kérdéseket javasolják annak meghatározására, hogy a hozzájárulás csupán a kizárt tárgyak körébe esik-e.

- A gyártmány vagy eljárás csak azért új és nem kézenfekvő, mert számítógépprogram van benne? Igenlő esetben ki van zárva.
- A gyártmány vagy eljárás elvileg akkor is új és nem kézenfekvő lenne, ha ugyanazokat a döntéseket és utasításokat más úton végeznék? Nemleges esetben ki van zárva.
- A számítógépprogram csupán olyan eszköz, amelyet arra tettek alkalmassá, hogy hatékonyságot vagy valami hasonlót érjenek el? Igenlő esetben valószínűtlen a kizárás.

A javasolt irányelvek nem ajánlják a műszaki hozzájárulás vizsgálatát. Az várható, hogy műszaki hozzájárulás meglétét akkor fogják vizsgálni, ha azt kívánják meghatározni, hogy van-e fizikai hatás.

Venezuela

A Venezuelai Szabadalmi és Védjegy hivatal rendelete, amely módosította a szabadalmi és a védjegybejelentések benyújtásának követelményeit, 2010. október 5-én lépett hatályba.

A rendelet szerint egy szabadalmi bejelentés csak akkor érvényes, ha a bejelentő egyidejűleg benyújtja a következő iratokat:

- a) meghatalmazás konzuli felülhitelesítéssel vagy aposztillével;
- b) átruházási irat konzuli felülhitelesítéssel; és
- c) elsőbbség igénylése esetén elsőbbségi irat konzuli felülhitelesítéssel vagy aposztillével.

A védjegybejelentéseket is csak akkor fogadják el, ha a bejelentéssel egyidejűleg a bejelentő benyújtja a következő iratokat:

- a) hozzáférhetőségi kutatás(ok);
- b) meghatalmazás konzuli felülhitelesítéssel vagy aposztillével; és
- c) elsőbbség igénylése esetén az elsőbbségi irat hiteles másolata.